

חומרת מקרים לעיניהם ונו¹ (שעתדים ליבוכ)². אמר הירושלמי **כבריך הווא**³ פסח זה מקחו בעשר יהוד ויראו מקרים חרוטם לעיניהם שעמידה⁴ לנכח ולא יפיצו כה מכח⁵ המכחות⁶, וזה⁷ נט גזרל שהקידמו בדבר כל כך ולא השינוי נט. וניטן שיעצאו ישראל מקרים אחד בנסן שלו (ניטן)⁸ בחמשי היה, מראטין בפרק אמר⁹ רבינו עקיבא¹⁰ שפסח חל איז¹¹ יום ראשון שלו בחמשי¹¹, ובשבט שלפני פסח הווא יומ עשור לחדר ניסן¹², ובו ביום קלתו כל אחד ואחד לחכורתו הפסחים וקשורות ככרען מטבחיהם, והוא המקרים שואלים¹³ מה רוא על כהה¹⁴ והם חז' טשיכים מה חגיג אליהם¹⁴:

הלבות פסח.

חכג. חניא¹⁵ שואליין¹⁶ כתבלות הפסח¹⁷ קודם לפסח שלשים יום רבנן שמעון בן גמליאל אמר שני שתי שבתות. ומקרה ילפין למלתיו מה בפרק קמא 10 דפסחים¹⁸: אמר רב יהודה אמר רב המפרש ליטם¹⁹ והוציא בשירוא תוך שלשים יומ²⁰ זוקק לבערו²¹ קודם שלשים יום אויט זוקק לבערו²², אמר רבא לא אטרן אלא שאין דעתו לחזור אבל דעתו לחזור אפילו טראש השנה ציריך²³ לבעה, ובירושלם²⁴ מטמים בטפח²⁵ אבל (לא) בודאי אפילו טראש השנה ציריך לבער.²⁷ 7 ואורא²⁸ רבא לטעטה דאמר רבא העישה כיתו אווצר וחתמא [בכיה]²⁹ ואין דעתו¹⁵ לפנותו קודם שלשים יום אין ציריך לכער תוך שלשים יום זוקק לבעה, וככא ליל ארבעה עשר יבטלנו בלכנו³⁰, ואם דעתו לפנותו קודם³¹ (קדום) אפילו קודם שלשים זוקק לכער: ונראה לי דאספלז³² אם [זו] בית של[ז]³³ גוי ווצאת היישר אל מטנו, אף על פי שהגנו יתן להוננו את החמצו בפסח, אפילו הבני המצחוה טומלה על ישראל העשות [ז]לבודק³⁴ ולבער כשיוצאה מטנו, והני מילן בפרש וויצא בשירא, אבל אם²⁰

¹⁾ שמות ח' כ"ב. ²⁾ וליטה באספות. ³⁾ אספות. ⁴⁾ אלילם. ⁵⁾ אספות: ממחדר.

⁶⁾ עי' מביבליה לשמות יב ו' ותרגומם יוב"ע שם. ⁷⁾ כ"א (אספות). ⁸⁾ והויה. ⁹⁾ בכ"א ואספות. ¹⁰⁾ כ"א ואספות.

¹¹⁾ אספות: להוות בחמשה. ¹²⁾ עי' חטש שבת ט"ז ב' ד"ה ונאות. ¹³⁾ כ"א: והו שואלים את המגירות, וצ"ל: שואלים אותן. אספות: שואלים המקרים. ¹⁴⁾ אסתור ט' כ"ג. ¹⁵⁾ פסחים י' סע"א וש"מ. ¹⁶⁾ ר"ם. ¹⁷⁾ כ"א וגמריא, כ"ז: פסח. ¹⁸⁾ ר' ב'. ¹⁹⁾ פסחים ו' א' בסדר ריח ווירף, ובגמרא ווירף: ואמרה אבל עי' ד"ס אותן ר'. כ"א: בפירושן אמר. ²⁰⁾ וכן ברואש פ"א ס"י ח'. שאילות סס"י ע"ח ווירף ווירף ווירף ט"ב בוחן חמץ חמץ ושבול טב וח'ב עמי 98 ומנהגו עי' א' ס"י י"ח: בום. ²¹⁾ כ"א ווירף ווירף ווירף. ²²⁾ גמורא: לבעה.

²³⁾ עי' היטב הנגי בגמרא ווירף ווירף. ²⁴⁾ גמורא: זוקק. ²⁵⁾ פסחים פ"א ד"א. ²⁶⁾ ירוש': ²⁷⁾ ציריך לבער ליתא בירושה. ²⁸⁾ פסחים ו' א' ע"ש חלשן. ²⁹⁾ כ"י: וחתיכא בגטפ. ³⁰⁾ כ"א: וחתיכא גבוי, ונתנתנו עפי' היג ד"ב עמי 187. ³¹⁾ פר"ח י' סע"א.

³²⁾ והיג הניל, ע"ש. ועי' רשל"ז ד"ה אספל וווט' כ"י בד"ס אותן ר'. ³³⁾ פר"ח י' סע"א.

ועי' רבב"ש פ"ב מה' חטן החיט ובי' ואחרוניים אריך ס"י תל"ה. ³⁴⁾ עד סוף הט"ז הועתק במודכי פסחים פ"א ס"י תקליה ובטאיה תלייה וממהודכי מובא בהגה"א פסחים פ"א ס"י ח'. והחדר השוג על רבינה, עי' ב' וב' ואחרוניים מה שהאריכו בזות. ועוד לבורך לקמן שורת מת. ³⁵⁾ מרדכי: לעסוק ולברוק. כ"י: לעשותו לבורך.

נכש היישראלי לבית אחר שבכער האות או באחרות יבחן שמה, ותו לא בעי תכו. המשביר¹ בית לחביוו בארבעה עשר² אם ער שלא מסר לו המפתחות³ חל ארבעה עשר על השוכר לבוכוק. והמשביר ניתן להבוכוק ואם משמר לו המפתחות חל 5 ארבעה עשר על השוכר לבוכוק. והמשביר ניתן להבוכעה עשר איביעיא לן אי חזקתו בדוק או לא, ולא⁴ אפשרתו. וכיוון בדיקת חמץ דרבנן ספיקא דרבנן לקולא⁵: תכח. הכל⁶ נתנים על בדיקת⁷ חמץ אסילו ונשים אסילו עבדים אסילו קטנים, דטריאויריתא⁸ בכיטול בעלטה שני, דכטיב⁹ תשיבו שאר או מכתיכם¹⁰, ומתרגמין¹¹ תכטלון, וטרכנן אדריכווחו לטרוח ולבדוק היליך הימנוו ובנן בדרכנן¹².

10 אכל על ביטול שהוא דאוריתא לא מהימני. ותו דאטילו¹³ אם מכתל הקטן בסניינו Mai Chashua¹⁴ אית בית. והא¹⁵ דסמכין על הנשים בזמן הזה אסילו באיסורה דאוריתא, מישום¹⁶ דסמכין אהו דתניא <פרק בא סימן>¹⁷ כל הנברחות נברחות על פ"י נשים וכן היה רבוי אליעזר מוסר לאשתו וכו'. וכן פירוש וביבו שמואל החט. וודוד יש ראות, ויש לךצר. ובבינו שלמה פרוש אבניטול טהימנו¹⁸. ולא יתכן,adam 15 כן Mai הימנוו ובנן בדרכנן דקאמר, הא דאוריתא הוא. ובירושלמי¹⁹ איתא <לית> כאן אסילו נשים (א) נשים עצמן טפנ שahn עצגולות²⁰ הן בזוקין:

כל שהווע:

חכט. והמשביר²¹ בית לחביוו בחוק ברוק ונטצא שאינו בדוק לא הווי טקח טעות, דינחא ליה לאיניש לקיוט מצוות בנטטו ובמטמו:

20 חל. אור²² לאربعה עשר בורקין <את החט לאור הנר>²³. Mai אור ליל²⁴, שהוא כנחת ליל²⁵ ארבעה עשר, בשעה²⁶ שבנין אדרט צוין בכתיהם ואור הנר יפה לבריקה. ואף²⁷ אין ראייה לדבר זכר זכר לדבר שנאמר²⁸ שבעת ימים שאור לא ימצא בכתיהם, למדנו²⁹ מציאות ממציאה ומיצאה מחייבש <חויפוש

¹ פמחים ד' א. ² גי הריף, ופירש הרין: לפוך ייד. ³ גمرا: מפתחות, ריח וריהך ווישׁו ותוס: המפתח. ⁴ עד כו' חסוי ברא"ש פמחים פ"א ט"ב, וב' ונראה שלקחו מבאן. ⁵ צ"ע משפט רבני ווי' يول שתיקו דיסורה לחוברא אף בדרכנן עי' ח"א עט' 466 אותן 1 ומkommenות שורשותי שם. ומ"ש ה"ח או"ח ס"י תליין אין לאעטיו בשיטת רבני. עי' כוה ל�מן ס"י תמיין. ⁶ פמחים ד' סע"א. ⁷ גمرا: ביעור. וטסנות הגמרא ייצא שהכוננה: בדיקת. וע' רשי ד' סע"א ד"ה נאמנין. ראי' ש: בדיקת ביעור. ⁸ גمرا ד' ב'. ⁹ רשי' שם ד"ה ביטול עיש ותוס' שם ד"ה מואריתא. וכשיות רשי' מבואר בה"ג ד"י 66 א' ודי' עט' 184. וצ"ע מלעיל רשי' ולקמן פס"י תליין שטפנש רבני בר"ת שביטול מטעם הפקה. ¹⁰ שמות זב ט". ¹¹ ליתא ברשין. ¹² ע"כ גمرا. ¹³ עי' טב טוב ח"ב ס"ע 96. ¹⁴ כל': מה יש להוש לה. וחומר טוב לגרום: משישא. ¹⁵ עי' תומ' עירובין נ"ט א' ד"ה ותחומין ופסחים ד' ב' ד"ה וימנחו ותוס' רידי' פסחים שם ד"ה גמורות. ¹⁶ חייזר זה ליתא במקומות הנ"ל. ¹⁷ נדה מ"ח ב'. והוספה מכ"א. ¹⁸ בראשי' לנקנו אין רמו מות ולהיינן מבואר מדבריו בכל הטעגיא שטסוב על בירקה. ¹⁹ פמחים פ"א ה"א, בשינויים קלים. ²⁰ וכן בראשונים, כי"א ווישׁו: עזילות. ²¹ פמחים ד' ב'. ²² שם ב' א'. ²³ מונה וכי"א. ²⁴ קרב והוועה ומסקנת הגמרא ב' א'. ²⁵ כי"א, ושם: ליל נגיסת. ²⁶ ד' א'. ²⁷ ז' ב': ואע"פ. ²⁸ שמות י"ב יט. ²⁹ עי' הלשון בגמara. ורבינו מפרש זכר לדבר עפי' דבריו רב חסידא, וע' רשי' ד"ה וכלה.

טנירות ונירות טר, ואוטרי נר אלה עשר <יבדק ביום ארבעה עשר וכו הלבנה ולא לאחר האכקה, וזה יכול להזכיר טוצהן הומברה, וכבריו נהורא, מה שאין כן באכקה. וכבריו ולמה בלילה אמר רב יוסי¹⁰ שאין יוסי¹⁰ מתניתן אמרה שבדקה ביום⁹ ובארבעה עשר בשחרות¹⁵ לא סוף כ וחכמים אמרים אם לא בדק אור לא יש חמה בלילה הרוא אמרה אסילו בו אורה²³. מכותות האפילין מהו לב דאמרון לא כתה (ז) דהוא [א] 91 כר הינא ערקן וטשין²⁷ הינו מושהו <יום וכשהו מבקין בתיכה היה יורע בו על יד [תלא]²⁰ אמר רב יהודה הבורק וצונו²¹ על ביעו

¹ משלי כי כי. ² וכן בינו אחרון נמודרש ימלרכו בילוקט ד"ש ח"ב משיח אבן היכון ר' מוקין עמי ה' ועמ' ג' 404 ועוד במקומות חרבת בחז"ל ומחבר י' סע"ב. ⁵ שם ז' סע"ב. ⁶ כי א' שם בסכמה. ⁹ כי"א ווישׁו: כל, וכן ווישׁו: חנה. ¹² ווישׁו: אלא. ¹³ יר וכן במשנה י' ב'. ¹⁵ כי"א ומשנה: שלא כפוף דבר. וכיה רגיל בירוש"ש ומודרש באכער בספר Terminologie שטische לתניא במקומות תנן ע' בהגחות לעיל ח"א בימים ארבעה. ¹⁹ סכךן עד המועד לות (ז) ירוש: ווצריך לבדוק לאור הנר נטמי בית שאנו בו אוורה אלא אסילו. ²³ ב' וברן פמחים פ"א ס"י תודפס"ט: לבוד מטעם הפקה. ²⁴ פמחים פ"א ס"י תודפס"ט: לבוד בירוש"ל ליתא. ואולי פירוש הוא. ²⁵ באילין וטשיותה דסורה רבת. ²⁸ ירוש: (ז) סימנתן מסבורה. ³¹ פסחים ז' סע"ע ב' ועי' לקמן עמי 62 שורה 6. ³⁴ וב' ועי' מות ולהיינן מבואר מדבריו בכל הטעגיא שטסוב על בירקה. ¹⁹ פמחים פ"א ה"א, בשינויים קלים. ²⁰ וכן בראשונים, כי"א ווישׁו: עזילות. ²¹ פמחים ד' ב'. ²² שם ב' א'. ²³ מונה וכי"א. ²⁴ קרב והוועה ומסקנת הגמara ב' א'. ²⁵ כי"א, ושם: ליל נגיסת. ²⁶ ד' א'. ²⁷ ז' ב': ואע"פ. ²⁸ שמות י"ב יט. ²⁹ עי' הלשון בגמara. ורבינו מפרש זכר לדבר עפי' דבריו רב חסידא, וע' רשי' ד"ה וכלה.

ומה שכתב אָפַל פִּי (ז), כתוב אבי העזרי ישראלי הוגוי וכור ותני מילוי
שנהגו לומר כל חמירא לא מצינו שתיקנו חכמים לשון זה. בטפרש ל'ים וויזא בשירה. נולדה גניעי פסקן כן מדקקין
בכל הטעמי עלייו נמיין מל' (קעט). וכן הדיןليس נתקנת במקצת ולג' נקט יולן לדין לעין
בעושה ביהו או צדר וכו'. כס (ז) על כל דקמונך וולוך רכל נתקון מוק טלית מפיו אין דעון מותם ביטול
לטעריה לדמלר רעלט פטורה לך ממו הולר קודס זאלטס יוס לאין
ונוק נגען מוק זאלטס יוס זוקן
(ז) שתיקנו חכמים זה (א**) אלא שנהגו כן:
(א) והרמב"ם ז"ל כתוב (פ"ב הי"ט) אם דעתו
להזוז אפילו קודם הפסח צריך לבער שמא
התר אחר ביאתו עד תוך הפסח או בין השמות
(ג) ומה אכמאנ דין וזה מוגן
מנצ' גוי נולדה דלייזומע קולמל סיכי
דלים מינענעם ציפטעלן קיונט מיטים
יטרלען מוק טלית לדין נגען
ההמן צעל ייינט מונען גונען בספק
ווען ען פ' טיחוור קיטרלען בטמי
וילען זו מנטץ מס ניך גס הווען
הט סנטער כטיגיע האפסה ולג' יטער
סוס מן צוית האפסה מילן חפלען
זיינט מיט קגוי טיגוי יטער לנטו
מבית הגויי וווען שלשים יום צריך לבער

ממן לו בפמ"ה נkir נגע לר' נק' קיס על כל פניט מנות מעוז
ווכן מגואר צמראלי כפקתג לדין וזה נטס לר' נkir עזין סס טון:
וזומשגע לאלהי טהרה יתלה מנים גוי קודס קלטיטים יוס ודעומו למוחר
הפלנו צויג נציריה חיו נקי נדזוק כלג וקיינו טעטמל דמיון
שאנדריך טהרה מינה מיפוי שמל נלו מוגט משור מלון כדי צלט מילון
חמן צבמא טהרה שפקת וויל עעל כל פניט ימלון צו חמן טמינה
הגבינו נכס מה מושיע הרכינה ולפי זה צויה נלך קדמון קודס
קלטיטים יוס ודעומו למוחר מלה מימת לתקמו נכטמו חזון נkir נדזוק סאי
ללה ימלון צס חמץ צבמא כמו סכמאות נעל לדעת יט למורה
סכלנוגודה חכל מלה לייט מנית צוס הדר נבנה נkir נדזוק וויל סדיין
צמפרטס לם נן דזין וויל מלון צמירות מלון נזוקן מון צלטיטים ווילן
לדעומו לדרך קמאנל קודס קלטיטים יוס ודעומו למוחר מלון נלט'יס סס
צויה נלך קדמון אין נקי נדזוק וטהני מפלט ליס דמיט'ין דילמלה
צוס הדר נבנה אין נקי נדזוק וטהני מפלט ליס דמיט'ין דילמלה
מייטשי ערג פקם צין סכמאות וכדעם ארמג'ס דדעומו למוחר קודס
הפלן קלחמל מבל צויה נלך קמאנל נל מיט'ין נאל וכמו סכמאות
צג'ס סמ"ק (מי לא עמי עט) מין פפירות רט' דדעומו למוחר מון
אשיה

קדום הפסח אפיקו היה שם חמץ גמור אינו חייב לבערו אלא מבטלו בלבו מיהו אם פינה לאחר הפסח את האוצר אסור ליהנות מאותו חמץ שבד ביטלו אבל אם אין חמץ ידוע בכוורו אלא ספק שהוא מוקצה חיטים נחומרנו מותר למכוור בכך אחר הפסח וליכא למשיח למדוי אך אם ימצא מחומצין טהור לאחר הפסח געשו חמץ

ה' פירוש לעמו (נמו) [לפומן יי+] סוף מחלוקת ר' יי' והרמ"ס"
ב' מתין זו כמו שहו בדין מפרק דין וחילן נכ"ל ולכך קפס
הצנרים צין זו מפני טעםך על מ"ש סכמא מחלוקת ר' יי' והרמ"ס'
כ' בעומו למו דפרק ווילן ב"ל דמלול מכם דאות צין
המכללו כעומו לפומו דגט עוטה צמו הוגר: וש' לתקון
הדרמ"ס כהה לדעתה מה פטו הוגר כי בעומו לפומו טין זומר טמן הוגר
הכפחה מהלוי זוקק נבער דחפה רוחק טין זומר טמן הוגר
עדער ספק וילנה מלפונטו ערץ הספק אין סכמתה וילן ישא לנו
פומלו נבער וטמן טמן דמייטין זומר לאילן לפונו ויתמר
טמס מהן מכואה נפומות מאנטה טפמים ליין לדע זע בפירוש טט
טט חמץ לנו ימן לא נזע נספחים. ורף על גז דכבודן סנטומתו צו
תמן כורין ונפל ונפה גל למכ רכמי נבמיין מל'ג (קשו:) קלחן רף על
לי טהרו גנות אנטה טפמים אין לריך נבדוק מהתיו קה פלית נאט
טערעל מכות דגט לחילן עקרכ' ראל נזאל נזאל ליליכ' סכמא עקליכ'
כל טהרו גבורה באנטה טפחים לריך נבער:

ג כתוב אבי העוזר (פי' תוכו) יישראל היוציא מבית הגוי וכו'.
כן כמו קמלל נפלך קמל לפקמיס (פי' מילא):

(א**) והבי' סימן תל"ד (קעה). דברו וראשם) תמה על דברי הטענו
מכותב דיאתא בירושלמי פרק כל שעה (ה'ב) אמר רב צרך שיאמר כל
חומר שיש לי בזורך ביתוי ואני יודע בו ליבטאל א"כ מצינו שמתכוно
חומרים עכ"ל: (ב) כתוב בתשובה הרשב"א (ח'א) סימן ע' על
אנוצר חיטין שהוא מונח בברור וזהו ספק אם מקצת חיטין שמונחches
בקורקעת הבודר נמחמצו וכותב דמאחר שעשה האוצר שלשים יומם

(א) שטיינר חבטם לשון זה וכו'. יט למולו קלי פילוטלמי יהלום דכ' מהמו נאריך איחלומו כל מבחן שיש לי בזקן צמי וטויו יוזע ט' גאנעל. כי' צקימע מלען: (ב) ובן הדין בעשוהה בירטו אווצר וכו'. פילוק טאליכם אט' תונטהו, ומטע טענין ומטע טעננה עליינו מופלאה קרי' טו' קומונען. זיין: (ג) קודם שלישים יומס אין ציריך לבער. לס' נולמו לל' קולד ערטייט אונדערלונג ולל' כבצעיגע פעם דקדוט אטלטס יוס' הל' להלה עליינו מונת מעור וכו' ממי' האסיה צפומין לה מיליעין דסוי' כטפלת עליינו מופלא: (ה) וזה דעתנו לאבזבזונו וכו'. ופעריך דטמעו לפעריך. טו' מלולוקט. לא' וככמ' ס' בזין וכו' לכטנו פטול' דזין מפלט ציס ולפעריך קפס טנדביבס דזין וזה מפי' סטטן על מ' ס' מלולוקט לר' זאגמאג'ס' גג' מפלט וווען צשיילם דטמיג'ס' מטמען דזון הדזרשי

עלינו מפולגה לאמרך ובמבחן הבהיר שיכל כל כנראה לחשוף דספהיל ליה נטען כייעזר כמו קומינג סט גולן... (נו: ריש מהן) ולא דלכיהם מלהן. דיפרנס

כתר נזירים

פרק רמות דיניות המבוادرים בזה השער

[א] המשיכר בית להכבירו על מי מוטל לבדוק: [ב] השוכר בית להובילו [מהליך] ארבעה עשר וארבעה עשר אמר הוא בדוק:

[ג] השוכר בית מהבירו בחזקון בדוק וממצאו שאין בדוק:

[ד] בREL ואממיין על ריבוים המהמם.

תלו א המשכיר בית לחייבaro בארכבה עשר מי נולמים טהון מוכין מהלן מהלן וזה נזכר סממול ועל זה מילץ בקבון מלוקט טישין דילמלן כלשיט פספסים (ז) ומירט בר' (ח: ב' ב' החומרה) בוחאראר סכטתמי נקמעו ומדע מדנקע

ומשכיר בית לchaprio וארכנזה עשר ובר. פטוט
לישק פסכים (ז) ופיטק פל"ג (ח). דב' מחרון מהארך

סִמְפּוֹנֶת לִיטָן גָּדוֹלָה דַּעֲמֵד קִוּמָה נְדֻרָּה קִמְמָה וְעַל זָהָר
סִמְפּוֹנֶת קִטְבָּלָה דַּלְקָנָה סִמְפּוֹנֶת לִיטָן דַּזְוָלָה מְרוֹחָק מִיְּדָיָן דִּילָמָה
לְמִימָּנָה עַלְפָמָם בָּצָן הַצְמָמָת וְכָמוֹ סְלַמְבָּתִי נְכָמָן וּמְדָגָן מְדַנְקָת
סִמְפּוֹנֶת וְלָוֶן כְּלָנוּר כְּלָנוּר נְזִיר לְזִיר לְזִיר דְּמִילָּה יְצָא בְּסִמְפּוֹנֶת

ר' ישעיה

(ט) זאיין צרייך לבדוק באן. אאי נא מיט קיס מזום מלכיס: (ט') זאיין צרייך גודול בזזה. וכ' טען וכחט כוין סכמֶר טלה עליי מזום מלכיס לאנער ומכוון אעלן פג' בעטלו וט' אלע' גולדן נא הפקה גודל מוה מא' מס' סורי לא קיס מזום בעור מכחט מלכיס עילע' נונלה לאטן טעם לדמי צבאי היינען עליי אעלן לאט' קערוי סדילע כטב' צלען נא נגען כדי ריכמיש צלען נגען לאט' קערוי חביבו בארכנעה עשר. פירוט נזורך ייך תוו (ט) המשכיבור בית חביבו בארכנעה עשר. פירוט נזורך ייך:

הכלתב' ה' אא): י. יבטלנו, פילוט, מטה גם נגיינו קודס שפחת. קודקפת כל מה כן נקענו ח'. וו"ל דקה מכם נלעטו לא טה דעהנו על זה וזה, וכל דין חט לעתו לוחל מוך שפחת, חנוך מוכ שיש לעתו לוחל קודס שפחת, היפיל מוך שאליטים נמי ה', ע"ג]. ה"כ קייל בתכ עלייל דרכ טה דעלמו נבלנות פלמי קודס פקט נגיינו זיכרונך, ה למ דינ עיפוין צענמיהן,

וְקִנְעָקָב

זיה ומש' רבי ואם וב' ח' גרא' ומיש' אפי', ואן אין לבריך כלל על הבדיקה כראיה ריש סימן זה [בתגנין]. והב' ח' סוף היסען הכריע דתוקן שלשים יש לבריך על הבדיקה, ובשייריו נכתה האגדולה נהגבי' אהן חן חולק עלייו דאיין לבריך כלל, וכן עיקר. ובספק ברכה שומען להקל: [יר'] גם אשתו תבדוק. אף כי נאמנות הנשים לעניין הבדיקה, מכל מקום מחייב לבריך בעצמו לכתהלה, כן כתוב הב' ח' זיה ומש' רבוינו ואין, וכן כתוב מהר"ל' והלבוט רוחך חמץ עמדן מэн רמזהו לכתחלה באמשנס. וא"כ מה שכותב המחבר תחלה אדינו מניה מי שיבדק, ציריך לומר מידי' שאינוי מניה נשים זוקן, כתוב ב' ח' גרא' ומיש' אפי' יון שכותב ישוב אחר על קושיא. וזה לענין נבנאת פשות ראמ מניין בתייחר אשתו ובוני פשיתא חדידין שאין ערך ביטול כשייגיע פסה, להכי איכפּל הרוכ וגהיג. דיביטול שלא שיריך כלל-דין זה, הדלאה מהמה הוהו בוניכויס-שס. חמוץ גוצטבו כריה ליעבם, ומהו לו ולבדקו עבישי' יק' מיט' מנות בעיור במוקם שהוא. וכן כתוב הח' בפשיטות ריש סימן זה. אלא מה שדרוקן הופסקים' זוכרטבו שאירום מניין-כביתה-כלומר-בכיתו-המיוח-עלצמאן אין מניה שם מי שיבדק, אבל בוזאי' מידי' אף שמניה בעייר כיכן כותב הב' ח' גרא' וק' ל' הילך, כיון שעיבור בבל השם הגאות ההפסקה ככל עין ציריך בזיה כו' שלא יעבור בבל ראה וכבל ימיצא. אשתו כובי ביחס רוכם שמשתמשן בחודריהם בפני עצמן אפילו היכי ציריך לבריך דתרו קודם שיצא, כיון שאינו מניה שם אדם שיבדק, על-זה-שייך-כתוב-הרב-ואם-שכם-ולא-ברך-מחמונת אשתו לבריך גם חזרו ובומו, וק' ל': [טו] מביתו גו. אבל מבית ישראל ישאל אשר דבר בכל עניין אינוי מזוויב לבריך, כי על ישראל תשוי מוטל חיזוק הבדיקה מבית שדר בון, כן כתוב המ' נס' טן. והוואר נכוון אמר אחר פסת ציריך לבריך אם רעתו לחזור לשנה הבא, עיין ב' כ' ש' ב' כ' בנדון זה. ועיין לעיל טימן תל'ג [טט' וטימן חמ' נס' ק' כ']: [ז'] ואך על פי שידעתו לחזור קודם הפסה. אפללו הבי' ציריך בדיקה. ממשמע וזוקן קודם שלשים יום אין ציריך בדיקה, אבל כל שלשים מכל מקום ציריך בדקה אף שעדעתו לחזור, לרשות רשות'. ודלא כמו שכתב בהגנות סמ' ק' כמו שכתב הט' ז' ש' ב' כ' ז' ב' בשמו. ונאה לדלם הב' ז' וכשען צן מדרבי הר' ז' ש' ב' כ' ז' ה' התפצע במא שמשוה דעת רשי' לחיירושלמי, עיין במא שכתחבי סס' א' : [יא] וכשבמגע פסח יטבלון. אך שכחא גונא כתוב הגינה הרוב לעיל סעיף א', חזר הגניה כאן, דלא תמא כוין שלדעתו ו מקילין אף ביטול כשייגיע פסה, אין ציריך שבדוק י' כ' וזה גירוך אל ליבא דכולי עלמא. ועיין במ' ז' סעיף ז' שוב אחר על קושיא חולך בין שאור שיריך ציריך ליל' נס' ק' כ' בשם הגאות: [יב'] בתוך הפסה. אף שכתחבי ציריך ליל' נס' ק' כ' בשם הגאות ההפסקה ככל עין ציריך בזיה כו' שלא יעבור בבל ראה וכבל ימיצא.

נאר חיטוב

ג. טול: צס נסס חמי הצעורי
[לטנינ'ה פטמיס פימן חכו]
מנצ'ני צס נסס נמו מילך:

ציונים לرم"א

עטרת זקנים

ג) ובשנוגע פה זו. ואם איננו עשויה כן, מוטב שתבטל אשתו. וראוי להזכיר בוה כדי לזכות מידי ספק (כל בו מין מה):

האגחות והערות

לא] בברתי מאנז'ק נומפֿס
כלנו צוֹסָהּ, דלוּ כפְּרִירֵס
סַלְמִיּ וְעַלְיָהּ כֵּן צָלְנִינְדָּמוּ
לְחוּוֹר עַל חֲמָר כְּפָמָק קְוּסָט
צְלָמָטָה הַן גְּרִיךְ, וְמִינָּה
מַן צְלָמָטָה גְּרִיךְ, וְכֵתֶץ
לְפָרִיטָמָה וְכֵתֶץ:

לב] כ"ה נלט"ג
וממכוון יטני מפ"ז

וְהִלֵּךְ אֲגַיְמָלְהּ "מֹר ל' יָסֶן"
בְּצִירָה וְכֻו' :

לג) עיין צ"א ד"ה וכמ"ג
הר"ן ווועו וטיל חומ ג:

ג) עין מ"ל נומינר

וְהַלִּי כֹּה טָמֵם נָטֵם וְכֹוֹנְנוֹ
לְעֵדוֹת הַבָּבֶן:

לזה ב"ח דפ"ר נמליך
במאמר

נקודות:

מִתְּאֵשׁ:

בזה, דברינו ע"כ כתללו ניכר
ללחמתן יש קניין:

לזה בטעמיה בס ס"ק ג

ממלכת דבבי קלינ"ס, קה' נכמי מתקין בנטם

הנילו "הלי מדק" נקימן
תמו, והוא אס סוף הות מ

עַמְּנָנִים **הַגְּלָגָלָה**

[לט] ראה פמייה לפג'וכו פסח מלך ק' פ"ז חותם ב:

ביעור חמץ אלא שורפה העיקר כמו שפירש ר'ת בפרק קמא דפסחים שם ד"ה אימtanן דמקמי אישור השבתתו בכל דבר:

וועוד החלוק שמלחק [הכ"ח בסוף הסימן] בין נכס בכית אחר לאין נכס, אין לו טעם, שאם אתה אומר שכוננס בית אחר אין צורך לבדוק מפני שם מקיים מצות ביур, אף אנו נאמר שהמפרש מיבשה לים לא יבודק לפי שם מקיים מצות בייר שיתנו לגוי או ישרפנו וכוביזא. ואם תאמר לא כי אלא שצורך לקיים מצות בייר בחמץ זה כיוון שליל חותם בייר, גם בגיןם בבית אחר שייך לומר כן שליל עלי חותם בייר חמץ זה, ולכן העיקר רצוי שנכנס שם הגוי והוא ביערו להגינו שם, וכל שכן כשהישראל נכנס בבית שיצא זה ממנו שאין צורך בעבר שהרי ישראל נכנס בבית שיצא זה מהו?

סימן תלן

א [המשכير בית לחבירו]. בפרק קמא דפסחים [ז, א] בעא מיניה מרוב נהמן בר יצחק המשכיר בית לחבירו ב"ד על מי לבודק, על המשכיר לבדוק דהMRIא דיריה הוא, או דלמא על השוכר לבדוק דאסירא ברשותה קאי, ואמר ליה תניא המשכיר בית לחבירו אם עד שלא מסר לו המפתח וכו', ואעפ' שכחטו התוספות [שם ד"ה על] דודוק משכיר ב"ד אבל ב"ג פשיטה דעת השוכר לבדוק דהא איסורה ברשותה קאי, ועוד שליל חותם בדקה בחתילתليل י"ד, יראה וראי דלטנסקא דפשטיין דתלו במשמעות המפתח מה לי אם השכירה ב"ד או מוקדם. ותדע שהרי בבריתא קאמר סתמא המשכיר בית לחבירו, וכן הרמב"ם [חמצן ומזה ב, ייח] העתיק לשון הבריתא כזרותה, ואעפ' שהרייף [שם א, ב] והטור העתיקו ב"ר, לאו דוקא, וכבר כתוב הר"ן [שם ד"ה המשכיר] כלומר לעצוך י"ד וממנו ואילך, וכן שכחט המחבר [טעיף א]. ודע דלשיטת רש"י בסוגיא [ד"ה מסירת מפתח] הכל תלוי בחזקה, שאם בשחל י"ד החזק השוכר בביתו עליו לבדוק אעפ' שעדרין לא נמסר לו המפתח, ואם לא החזק על המשכיר לבדוק. ולשיטת ר'י [שם התוספות ר'י] לאם הכל תלוי במסירת המפתח, שאם עד שלא מסר המפתח חל י"ד על המשכיר לבדוק אעפ' שהחזק השוכר, ואם משמר לו המפתח חל י"ד על השוכר לבדוק אעפ' שלא החזק. אבל דברי המחבר שהם על פי ד"ז והרב המגיד ז"ל [שם] הם עיקר ומכוננו להלכה דברודאי כי אמרין המשכיר היינו שהשכירו לו והחזק האחר, ואהא מביעין לנו דאעפ' בן כיוון שהחמצן של המשכיר עליו מוטל לבדוק, ופשטנא דהכל תלוי במשמעות המפתח דאם עד שלא מסר המפתח חל י"ד, על המשכיר לבדוק משום שהחמצן שלו ועוד שהמשמעות בידו, אבל אם נשמר המפתח בידו, אבל אם לא החזק דאסירא ברשותה קאי ועוד שהמפתח בידו, אבל אם לא החזק אעפ' שהמפתח בידו אין כלום וביע המשכיר לא אהדרה אמפתח לפתח הבית ולבודק. וכן מוכח בירושלמי בפרק כל שעה [הלהבה ב]. וראיתי בספר משפטינו שמואל בסימן א' שנחalker על דין אחר שבא המפתח ליד שוכר בהתחלה זמן חיבור בדקה או מוקדם, והחוירו ליד המשכיר בדורך פקדון, על מי מוטל לבדוק, ומסתברא לדעתה הר"ן והרב המגיד שעל השוכר לבדוק וביע לא אהדרה השוכר על המפתח ואפשר שאף לדעת התוספות הדין כך, דפקdon כל היכא דאיתיה ברשותה זמאריה א'יתיה, וכבסורתו כמה'ר מונחים רושו שהובא בתשובה הנזכר ועiker. ודברי הב"ח בכאן [ר'ה המשכיר בית] אינם ברורים, יע"ש:

[השוכר בית לחבירו ואינו יודעת אם הוא בדורך]. שם [פסחים א] בעו מיניה מרוב נהמן בר יצחק המשכיר בית לחבירו ב"ד חזקתו בדורך או אין חזקתו בדורך, למאי נפקא מינה לישיליה, וליתיה להאי דישיליה, לאטריה להאי מא, אמר ליה רב נהמן תנימתה הכל נאמנים על בייר חמץ אפילו נשים וכו', מאי טעם מעמא מהימני לאו אישוה דהיזהו רדול ורוי ומושמע ודאי דאפשר החזקתו בדורם אי

אם ביטל פשיטה נדרש לבדוק שמא יבא בפסח ויأكلנו, ודלא כהכ"ח [שם] שכח דרביטל אין צורך לבדוק דליתא:

כתב הב"י [ד"ה כתוב] בשם הגהות [מיומנות דפוס קושטא פרק ב'] [מחמץ ומזה הלכה יט] דודוק מא פרש בים ויוצא בשירא דעתו לכלת רוחק חיישין להצרכו לבعد שלשים יום קודם הפסח, אבל שאר יוצא לדרך לא, ע"כ. וכן היה נראה מרב ר' רשי ז"ל [נפסחים ג' א ד"ה בשירא] שכח שידייא למקומות רוחק, אלא שלפי שיטת רשי' [שם ד"ה דעתך שפירש דעתו לחזור בתוך הפסח, מה לי דרך קרוב מה לי דרך רחוק, ואם כן אין טעם לחלק בכך אלא לדעת הרמב"ם [חמצן ומזה ב, יט], וכבר כתבתי ר'ה ומ"ש ואם] שיש קצבה לאו מהו בפרש מן היבשה לים אין קצבה לאו מהו הריך שלפעמים מותך יום אחד מתעכבים כ' או לו' יום זהה פשוט:

ומה שכח אדים דעתו לפנותו קודם והפטח ציריך לבודק. הטעם דחיישין שמא יפנה אורכו ערב פסה ייכלה מלפנותו ערב פסה. בין המשמות ולא יהיה לו פנאי בעבר, ודלא כהכ"י [ד"ה וכן הדין] שכח דחיישין שמא ישאר שם חמץ מכוסה בפחות משלשה טפחים, וכיון שלא ירע בברורו שיש שם חמץ לא תין אל לבו להוציאו, דליהא דהא על כרחך גם בוראי חמץ מירי דומיא דחמצן שנפלה עליו מפולת, ואעפ' שהוא מבוער בתוך שלשים יום ציריך לבודק משום דלכתחילה אין ראי לבערו בך וכך שכחטו רשי' [שם ד"ה חוץ שלשים] והר"ן [שם ב, ב ד"ה העוצה] ז"ל:

ומה שכח [כתנתן] אם נעשה האווצר שלשים יום קודם לפסח אוינו זוקק לבער. משמע שאם נעשה האווצר בתוך שלשים יום אעפ' שכח לא ביערו מקרים והשתא הוה ליה חמץ שנפלה עליו מפולת אעפ"כ זוקק לבודק כיוון שליל חותם ביעור מוקדם. וכן כתוב הב"ח [ד"ה ואם שכח] בהלכות שלשים יום קודם הפטח עמדrigן שכח בך בשם מהר"ש [סימן ב], אבל בתשובות הרשב"א [ח' א] סימן עי' ליכא למשמע מינה כך, ולא דמי לחמצן שנפלה עליו מפולת דהרי הוא מבוער, דהtram ממילא והכאה ביריה, אי נמי התם איכא סכנה והכא ליכא סכנה, נראה לי וזה:

ב ולא יברך על החיטוט. כן עיקר ואך למה שכחתי בסימן תל"ד סעיף ג' דבטול בפה, שתרי לא מטען שתקנו חכמים גוסח ברכה על ביטול, ומהו מסתברא לי שיברך על בעור חמץ דבטולו זה ביעור, ואפ"ר שזו כוונה הרואב"ד שכח הכל בו סימן מה זומץ ומזה ג' משמו שمبرכים על הביטול, וכן נראה מהו שכח אחר כך, יע"ש: ומה שכח [כתנתן] גם לא מדברנו דאך בזיכא בשירא הדין כך: סימן תל"ד ואולי כתבו כאן למלמדנו דאך בזיכא בשירא הדין כך: ונדריך לבער בית העכו"ם שהוא יוצא ממנה כדי ל��אים מצוות ביעור. כתוב בספר ב"ח [סוף הסימן] דהאי דנקטיה ביזוצא מבית גוי לרבות נקטא, שלא מביעא ביזוצא מבית ישראל מזון שלשים יום דציריך לבער והחמצן שלא ניתן בкусה את הנשאר כשיגיע הפסח ולא ישאר שם חמץ בתוך הפסח, ואעפ' שהחומר בישראל שני וחון בו חמץ, מה בכך גם הוא יכבר אפשרו יציא מבית הגוי שהגוי יתן להוו חמצן בפסח אפיקו הכי ציריך לבער וציריך לקיים על כל פנים מצוות ביעור. וכן נראים הדברים בוראי לסבואר זו, ולפי זה הא דאבקיעא לן דמי לבודק, על קמא דפסחים [ז, א] המשכיר בית לחבירו ב"ד על כל השוכר בדורך המשכיר לבודק דהMRIא דיריה הוא, או דלמא על השוכר בדורך וכו', דמשמע דב"ג על השוכר לבודק וכמו שכחטו בתוספות ז"ל [שם ד"ה המשכיר] ואבקיעא לנמי התם המשכיר בית לחבירו ב"ד חזקתו בדורך או אין חזקתו בדורך, בדילתה קמן ולישיליה כל הגוי מירו שכוננס הישראל המשכיר בבית אחר, הא אם פירש לים או צא בשירא פשיטה דעת המשכיר לבודק שהרי על כל פנים ציריך לקאים מזיה ריטוור ומרל אמה לשווי הלהה הטעיר רווי שער

ולא דמי לתלמיד הירוש
עיססה (פסחים ז, א)
הוא מפקירו עתה ואינו
בידיו כלל, מה שאין
עיססה שעתידי להתחמץ
טרם שהרגיש החימוץ
ההפקר יכול לחול וכ'
יכול ההפקר לחול, ה'
שרה זו לכתשאקהנה ר'

ששון ושםחה ישיגו לו
ומפזרטם בגן הדסיטים נ

ע"ד חטים שנקצרו
היו יבשים כרוי
בתחתיהם היו לחים ו
בימי הקציר. ולאחר
בבית שהכניתום, מצא
הגנוררים של חטים, ו'
או לא. ועכשו הגיע
ובדקנו ולא נמצא שום
היו בקוקעים או אי
ל

אחר' זהו ליתא, רלהו,
ס"י תס"ז וז"ל.
ונתקבעו וחזרו ונחיבי
הרי דתוח
גם מ"ש מעלהך דרטוי
מחמת גשמי, מ'
יש לו דין מי פיר
אינני מסכים לזה, כי
משם, ואפי' ל',
מ"מ מה בכך, אם
נחרכו מה השכבר
מי פירות הללו, הא
ב' שיבולים שרין ו'

א. תשובה זו נכפלה להלן.

כמובלע באמצעות הדופן, שהרי נעשה עתה דופן
עבה והוא יוצא דרך טיה הטיט הזה אל דופן
הקדירה רהוי ליה מדורפן. ומינה دائ' הוה
מניח עליו מצח בעין בלבד הפקק קדרה לא הוה
מורעל טיח הטיט מהאי טעמא שהכל גוש אחד.
וכודאי اي הוה על גבי התנור גיליזורת כמו
במדינתינו, בודאי לא היה נעשה גוש אחד.

אבל היב"ח מيري כשאינו אלא טיח טיט כמו
תווכו של רערין שבמדינתינו שאינו
גיליזורת, והוא הדבר אשר כתבו ממש ותל"מ.
הנעל"ד כתבתי ואקצ'ר וה' שנותיו יאריך היב"ד
א"ג.

פ"ב נגהי ליום עש"ק טו"ב אדר"ש תקע"ג
לפ"ק.
משה"ק סופר מפפ"ד מ

מעט, זה שגי בקליפה לכ"ע כמ"ש תוס' פרק
גיד הנשה (צ, ב ד"ה ע), גבי קויף ואוכל עד
שמגיע לגדר, רמשו, להמ"ד בית השחיטה וותח
סגי בקהלף, משומך דשמנונית שעל הסcin לא הוה
אל' משגה. ומיתתי ראה מסוגיא דפרק כיצד
צולין שגיא סיכה דמשהו עבדו לה יע"ש.

ומ"ש במכחבו הראשו שהמ"ג א כתוב בשם
היב"ח שעל גבי התנור אנו אלא טיח
טייט אם יחוור ויטוח לעליו טיט עטיט
מודופן לדופן דרך הטיט.

במ"ב לא עיין יפה. כי כוונת היב"ח על דופן
הקדירה והכי קאמאר, אם נאמר נמי
שייה קצת חמץ בעין של טיט שעל גבי המנור
ויכנס להדריא לדופן הקדרה, מ"מ אם טיח עליו
טייט שוב הוי ליה אותו שהוא בעין נעשה עתה

תשובה קלא

[בדיקה חמץ בחדר שהשכיבו לגו לשם מכירת חמץ]

הוא, והוא לא יקיים מצוח בדיקה שהרי לא יכנס
לשם בית. ע"ל ציריך לבדוק. משא"כ הכא שאין
על החדר חיווב בדיקה שהרי סופו שייכנס גרי
לתוכו, ועל הגברא ליכא חיווב שהרי מקיים
מצוח בדיקה בשארו חדרין, לית דין ולית דין
שייה ציריך בדיקה, ואין זו צירכה לפנים כלל.

[הפקר בדבר שלא בא לעולם]

מ"ש מעלהך דיכول להפקיר דבר שלא בא
לעולם, לחד שנייא דהתוס' ב"ק ס"ט
ע"א ד"ה כל הנלקט, שאינו יכול להחל דבר שלא
בא לעולם, כ"ש שאינו יכול להפקיר. ועוד הכא
איכא תרי מי יימר, [מי יימר] שייהilo עיססה ומ'י
יימר שיתחמץ. ועוד עכ"פ אין ההפקר חל כל זמן
שלא נתחמץ והעיססה תחת ידו, ולא יהול אלא
משחחmix, וזה אינו ברשותו שיחול עליו
ההפקר.

תשובה קלא

א. וכ"כ בשות' צ"צ ס"י ל' מובא בש"ח מערכת חמץ ט' ה סק"ד. ועי' משנ"ב ס"י תלו סקל"ב תהי'א הל' פסח כלל ט' סע' יה
ונמקומ' ח' שם סק"ר.

ב. בקוז"ח ט' ריא סק"ד הביא משוח'ה היב"ח ט' קדר וכיוון שהפקר מתני נדר, הרי הוא חל על דבר שלא בא לעולמו ועל
דבר שאינו ברשותו וע"ש שדהו. אלומ בש"ה עטרת הרים ח"ט ט' טו הוכחה מודרמ"ב כהיב"ח ו'כ' הדבר אמרה במערכות
ערך הפקר דין נ ובתנתנות אשא עני שם צין לספריו האחרונים שרבותו בות.

באותו בית אחר אלם
לא יונס בפסח בכתרו יש כי
כיוון שהוחזק תורף נ' יומ וציד
סמנון כי לקיים מנות ביזיר
א) (ו' פ' ט' ק' ל' כט' ל' ג' ט' ס'):

בְּאָרֶיִם

עַמְּאָס ק' י"ד דכלהן נננים צו פום לדס דמייך נצער. וכמו
חולק דליון טסוח זיתם סענגי"ס פפוויל. ולכלווער טיס
ויליכט נמל לפומ"ס ספל"ה בעננס סליגר דפנור נמנננים צו סטנגי"ס
ה' דמל טליון מלוות מכמיאים גאניגר מוטס דליון דמייך זוכס צו
ולכלנו ח' כ' פום מהפאל נומאל דכלטעל נננים צו סענגי"ס טויך דהו
חותם לנכרי חייך גזיזיקס. וס' נומאל דה' כ' מה' נביבים צו טלאס'
לאלם מסכי גאנכרי אלג'ן י'כ' ביאון דמיימטו בעניט סטנלי טפואז געל יינטל
בריג'ט חמונזון ווינו נבל גיניגור גודלן זויס :

וְאֵל מִנְחָה וְיַדָּה

תודה לך מילאנו - גראן ציון כי יזקע נסחף ופַתְחָה
נא, נסחף. גראן כי אמיג ג'ג רפַטְה

קנשיים שהוא מדרוריתא
שהוא עצמו אינו אלא דברנן

סימן ב'

**פלפול בדברי הנanon מקור חיים באותם בתים שמוכרים לא"י ומוסרים אותם
למוגן בהם ייש' ושכר שכ' שחיברים לבורך אותם כליל י"ד:**

ברין

הנאן המובהק חבו"ש בו
האריך לאסור למכנו
החומר לפטם בהם בפסה כ
הוא מכירה גרווע ואינו אלא
איינו מותר אלא באיסור דר
האוריתא ולכך בחמן ז
בעלמא סגי מועל העדרמה מי
מכטל אותם ולא שייך בהם:
מחמן של א"י בפסה דאכ
סומכים על מכירות ההבומה
ולענ"ד דבריו תמותים דמצינ
מכיריה צו אפי' באיסור דאו
ברוף' קד ברכות ברב מרין
אונדרנייהו לא"י לפוטרטם מן
הערמה גדולה מזו שמכור
ונבדאי הא"י איינו מכון בזזה:
איינו מכון רק כדי לפטור כ
בפס' מק"ח מהגאון מליסא שה
זה וגם הביא ראייה מדרבי
מעשר שני) דמערימים במע
בגע"ש דאוריתא עוד ראייה ל
הגוזל (ל"ח א') הלווק להול
מליע לו דמי אתרוג בלול
איסובי דאוריתא שעובר על ל
עשורת סחרורה בשבעית ו
בזקושה ואפה' מותר לקנות
ביוקר גדול מודסתם בדבריו זה
מו' דמליע לו דמי אתרוג:
בדמי לולב הננקה בפרטה

ושעה ותשכיתו כיוון דבר חיובו הוא או הולכים
בתר שעת חיוב הבדיקה ומכו"ש לפמ"ש התוו
בפ"ק דפסחים (ר' א') שהכל תלויumi שהמפתח
בידו DAOתו שאין המפתח בידו היאך יכורך ע"ש
ג"כ א"ש כיוון והחייב על השוכר מצד שהחמן
יהיה נשאר בביתו משא"כ באם מוכרו לא"י לאחר
שהוא שלו ועוד שמא לא ימצא א"י למוכר לו ואו
יצטרך בבדיקה ובידקה יום לאו שמה בדיקה ע"ש
ולענ"ד אי מושם הוא לא אורי דיש לפפק ולומר
שא"צ לבודוק דטעם הרואו שכתוב דחל עליו
חוות בעור ביליל י"ד לענ"ד איינו מוכrho דחכמים
לא תיקנו בדיקה כליל ביליל י"ד אלא בחמן שהיה
נסאר ברשותו ובין לטעם שכ' הטור שעיקר
הבדיקה הוא דרבנן שחששו מחמת שאדם רגיל בו
בכל השנה יבוא לאוכלו ודאי לטעם זה לא שייך
אלא באם הוא דר באותו בית בפסח ואו שפיר יש
לחוש שמא יאכלנו משא"כ אם יצא מן הבית
לגמרו ונכנס בו א"י ומוכר לו הבית וככל אשר בו
ודאי דלא שייך טעם זה ובין לשיטת הר"ן דס"ל
בדיקה יש לה עניין מן המורה היינו אם איינו
mbטח החמן מקיים עשה דחשביתו ע"י שבודק
את החמן ומבעחו מן העולם ע"י בטור וב"י (ס'
תלא) לדידי נמי לא שייך בבדיקה דהא עיקר עשה
דחשביתו הוא ביום י"ד בחצי היום וא"כ מה עניין
בדיקה לחמן שהיה למשך של א"י ולא יהיה חל
עליו עשה דחשביתו כלל ואין זה דומה למשיכר
בית לחבירו לצורך י"ד ראם משמר המפתח חל
י"ד על השוכר לבורך אף דחמירא לאו דידי הוא
מ"מ הבית שלו הוא ויקונה לו ביתו החמן ב"י
ולכן בשעת חיוב הבדיקה חל עליו החיבור כיוון
שהוא ישראאל ובר חיובו וכן אם חל י"ד עד שלא
מסר המפתח אף שלמחר יהיה הבית של השוכר
מ"מ כיוון דעתך' השוכר עליו יהיה חיוב הבדיקה

עוזג חנן זיגס

כאמון דן: יגיא איזק מגן זיגס

קיימים שהוא מדרורייתא משא"כ בדין הבדיקה ביום ועוד דשאני בנד"ד שהאי וודאי לא יחוור בו לטובתו שירוח בזה ועוד יש לחלק בכמה גווני:

סימן כא

בדין מכירתה בהמות לא"י וגם החמן לפטמים בהם:

מהא דמס' שבת (קל"ט ב') בהאי צורבא מרבען דשkill ברוא דתומה כ"י ואזיל נימס במברא כ"י דקאמר שם הערמה בדרבן הוא וצורבא מרבען לאأتي למייעבד לכתילתיה כ"י ופרש"י דכ"ז הוא איסור דרבנן דף שהיה עשווה כן לכתחיה לעבור במברא או לסתום החבי לא היה ריק איסור דרבנן ע"ש אין שם הכרח כלל לדפי דבריו הלא אפי באיסור דרבנן לא שרי אל לצורבא מרבען וא"כ מהחמן של אי"י בפסח דאסור מדרורייתא ובודאי סוככים על מכירותה בהמות דהערמה הוא ע"ש ולענ"ד דבריו תמהים דעתינו בכ"מ בש"ט דמהני מכירה צו אפי באיסור דאורייתא שהרי מפורש ברפ"ק דבכורות ברוב מרי בר רחל דהוה מקנה אודנייהו לא"י לפוטרם מן הבכורה ואין לך הערמה גדולה מזו שמוכר אוזן ההרמה בחיה ובודאי הא"י אין מכוון בזה לקנון גמור והוא ג"כ אין מכוון רק כדי לפטור ממכורה שוב מצאתי בס' מק"ח מהגאון מליסא שהשיג עלייו ג"כ מטעם זה וגם הביא ראה מדרורי הרמב"ם (פ"ה מה' מעשר שני) דמעדרמים במע"ש ע"י גולדלים אפי בע"ש דאורייתא עוד ראה לענ"ד מהא דפ' לולב הנול (ל"ח א) הלוקח לולב מחבירו בשביעית מבלי לו דמי אתרוג לולב והרי התם הוא ג"כ איסור דאורייתא שעובר על לפני עור דהוא חדש לשוטה סחרה בשביעית ולא לשמר המעתה בקדושה ואפ"ה מותר לקנות ממנו הלויב ואפי' בזוקר גדול מודסתם בדבריו ואין לך הערמה יותר מזו דמליע לו דמי אתרוג אפי' הוא באלי' וזה בדמי לולב הנקנה בפרוטה ומ"ש להביא ראה

הגאון המובהק תבו"ש בחידושים למס' פסחים האריך לאstor למכור לא"י בהמות וגם החמן לפטמים בהם בפסח מטעם דהמכורה שלנו הוא מכודה גרווע ואינו אלא הערמה בלבד והערמה אינו מותר אלא באיסור דרבנן אבל לא באיסור דאורייתא ולכך בחמן דמדורייתא בביטול בעלמא סגי מועל הערמה משא"כ הבהמות שאינו מבטל אותם ולא שייך בהם ביטול אל"כ הם הננים מהחמן של אי"י בפסח דאסור מדרורייתא ואין סוככים על מכירותה בהמות דהערמה הוא ע"ש ולענ"ד דבריו תמהים דעתינו בכ"מ בש"ט דמהני מכירה צו אפי באיסור דאורייתא שהרי מפורש ברפ"ק דבכורות ברוב מרי בר רחל דהוה מקנה אודנייהו לא"י לפוטרם מן הבכורה ואין לך הערמה גדולה מזו שמוכר אוזן ההרמה בחיה ובודאי הא"י אין מכוון בזה לקנון גמור והוא ג"כ אין מכוון רק כדי לפטור ממכורה שוב מצאתי בס' מק"ח מהגאון מליסא שהשיג עלייו ג"כ מטעם זה וגם הביא ראה מדרורי הרמב"ם (פ"ה מה' מעשר שני) דמעדרמים במע"ש ע"י גולדלים אפי בע"ש דאורייתא עוד ראה לענ"ד מהא דפ' לולב הנול (ל"ח א) הלוקח לולב מחבירו בשביעית מבלי לו דמי אתרוג לולב והרי התם הוא ג"כ איסור דאורייתא שעובר על לפני עור דהוא חדש לשוטה סחרה בשביעית ולא לשמר המעתה בקדושה ואפ"ה מותר לקנות ממנו הלויב ואפי' בזוקר גדול מודסתם בדבריו ואין לך הערמה יותר מזו דמליע לו דמי אתרוג אפי' הוא באלי' וזה בדמי לולב הנקנה בפרוטה ומ"ש להביא ראה

תלון הפטשטייר בית לחברו על מי חל חותמת בעור. ובו ד' סעיפים:
א אַהֲרֹן הַפְּטָשְׁטִיר בֵּית לְחֶבְרוֹן עַל מֵי חַל חֹתֶם בָּעָור. ובו ד' סעיפים:
א אַהֲרֹן הַפְּטָשְׁטִיר בֵּית לְחֶבְרוֹן עַל מֵי חַל חֹתֶם בָּעָור. ובו ד' סעיפים:
**(א) קְרֹבֶשׂ כְּרֹבֶשׂ בּוֹ, (ב) אַמְּעָד (כ) שְׁלָא קְסָר לוֹ הַמְּפֻתְחָת חַל אַרְכָּעָה עָשָׂר, (ג) * עַל הַפְּטָשְׁטִיר לְכָלָק, (ה) וְאַם
קְרֹבֶשׂ נְגַנְּהָ בּוֹ, (ו) אַמְּעָד (ז) שְׁלָא קְסָר לוֹ הַמְּפֻתְחָת חַל אַרְכָּעָה עָשָׂר, (ז) וְ(ז) *
**מַשְׁמַשְׁפֵּר לוֹ הַמְּפֻתְחָת חַל אַרְכָּעָה עָשָׂר, (ח) (ז) עַל חַשּׁוֹכָר בֵּית מְחַבְּרוֹן לְבָדָק, (ח) וְאַם
מַשְׁמַשְׁפֵּר לוֹ הַמְּפֻתְחָת חַל אַרְכָּעָה עָשָׂר, (ט) (ט) יְהֹשּׁוֹכָר בֵּית מְחַבְּרוֹן לְבָדָק: ב' (ז) יְהֹשּׁוֹכָר בֵּית מְחַבְּרוֹן לְבָדָק: ב' (ז) יְהֹשּׁוֹכָר בֵּית מְחַבְּרוֹן לְבָדָק: ב'****

פערת

אוצר הלכה

- ההשראת אל הפקרי במצואו של שם נכפל. וילדיאנא יש דעות על בין האגוזרים איז בדעת נקחابر או בפיש איזוריים שהיא בא ברק'א".
ב * שואלו אם גדרון. ואראה לאווארה. רבקה פשאטור לו שבדקו. אין עריך (א) ווראה זאם נכס בו הגררי יש להקל. **ג** לעזען אס קאניך לבריך כליל ארבעה עשר הדרדים שעדרעטען למחר לזריך עס קחצ'ן. מתקמא עטה פ. וויאזק כהה ישן קחפר, שטח דהיאלאה אם גדרון, לאו אם גדרון. אקל שלום, יש דעות בין האגוזרים. שיעצת הפקרי חיים וכאי סקיי ווילדיין אקסם (כל קיט ציינ) שאיזר לזכרון, מאחר שרשות העתות הדרדים לא נברר והם בשרות ישראל, ואפלוי אט נברר איז דרין לא קאניך קהה העצמי. גאנט שפמפה התא באנישות בעל פרי צידן. אומנט קחשובתי בגין עולם ייקן כ' חולק ניעוטו דאיין צריך בדיקה. ובה עצמו שטיך למקור לבעוועס מנקט פישיטוי וכעה, ולא גרע מוקץ שפוץ אערת קביהקה שפוץ לאטאלו לבדיך וαιין קאניך לבער הפל, ואר בודה בעת שפאנטס קדריה בביתו הוא קשייר לאלו הדרדים למקורו לאטאל (לעפרום). ובן קחשובית חתם טופר סיון קל"א ואעטלו להקל קשאנטס מונת בזיהה בשאר מדרדים. וכן קפער אשל אברטס (ס' תלג סי) קאנט דאספעריא לאקל ווון פשוט דאספעריא. ענן שם. אך שאיזר לאטאר בקעת המביהה שטיך לו כתער ובל קחצ'ן נאכיא, בחורין ובקlein. וילאי אמר לו בנטמא שטיך בזער (זען שריף והשר תאנא איז נפקחן פשגבה וריה זיוולא). ואקל קומס ארכ דאיין למקות ביד הפקרי. ומוכבר קיומ שלשה עשר ספרי ערבין טפנ. פסבר האגוזרים כל שלשים יומם איזיא לאיין כלל זבור שיעושה. שאו יאשר בו חמץ באנוון שליא יכול לההייר בקהל:

עד רוח טפּ. פְּתַחְיוֹן אֶגְרָנִים, כֵּל שְׁלִשִּׁים יִם צִיךְּדָה? עַזְּנִים קְבֻּלָּד זְכָר שְׂנוּשָׂה, שָׂאָבָו חַמְּצָנָה אֲפָנָה שָׂאָבָו חַמְּצָנָה עַשְׂרָה. רְצָנוֹן לְוֹמֵר שְׁהַבְּפִיר לוֹ בְּשַׁלְשָׁה עַשְׂרָה לְזַנְדָּק אֶרְעָה עַשְׂרָה: (ב) וְבָגְדוֹ. תְּנִינָה קְפֻּסָּה אוֹ בְּשַׁנְדָה אוֹ בְּשַׁנְדָה סִידָר, אֶכְלָק קְשָׁרוֹן לְאָגָנוֹ בְּאַתָּה מְהַקְּנִים, אָךְ עַל פִּי שְׁמַפְתָּה כִּיד הַשּׁוֹר אֵין צִיךְּד לְבָדָר, (ה) קְזַעַת קְנִין: רְהַשְׁכָרִי נְבָרֵי וְרַיְמָן (ז) וְגַרְבָּן גְּפַגְּרִי (פּ) בְּבִרְכָה לְבָדָר, אֶלְאָה צִיךְּבָה הַוָּא עַל הַפְּשָׁרָה. סְפַתְחוֹן בְּגַזְבָּר אֶחָר הַפְּגָד דָּצִין הַפְּגָד אֶפְרָקִים לְבָדָק, אֶלְאָה צִיךְּבָה הַוָּא עַל הַפְּשָׁרָה. (ט) קְזַעַת קְנִין: אָה רְהַשְׁכָרִי נְבָרֵי וְרַיְמָן, דָּבָר שְׁקָהָה קְאַחַד מְהַקְּנִים קְעַם חַתְּלָה אֶגְרָנִים שְׁבָכוֹן לְהַמְּרִיר שְׁנִים, וְגַם מִסְרָת מְפַתָּח. וְצַעַת תְּהֻסְפָּהָה נִהְיָה אָם (כ) וְסִיסְפָּהָה כְּבָסְרִית מְפַתָּח לְבַד קְדָם מְתַחְלָת אֶרְעָה עַשְׂרָה. (א) וְשַׁבְּנָה כָּל חַוְּקָת הַבְּדִיקָה עַל הַשּׁוֹר, מְשֻׁומָן קְאַחַד אֶפְרָקִים שְׁבָכוֹן לְהַמְּרִיר שְׁנִים, וְאָם בְּנֵי צִיךְּבָה בְּדִיקָה כָּל הַשּׁוֹר וְהַשְּׁבָרִי. (ג) וְהַפְּרִי חַדְשָׁת תְּבַבְּדִיל דָּעֵר בְּרָעָה קְרָאָשָׂוֹה. מְאַתְּרוֹנִים שְׁבָכוֹן לְהַמְּרִיר שְׁנִים, וְאָם בְּנֵי צִיךְּבָה בְּדִיקָה כָּל הַשּׁוֹר וְהַשְּׁבָרִי. (ה) וְהַפְּרִי חַדְשָׁת תְּבַבְּדִיל (ט) לְלִיל מְהַרְחָה לְבָדָיל עַמְּקָם אֶחָד גְּבָשָׁה שְׁלִיחָה לְחַבְּבוֹן וְיַזְּבָּא בְּיִרְאָה הַלְּלָה: (א) אָם עַד וְכֵן תְּאַרְבָּנָה עַשְׂרָה. רְצָנוֹן לְזַפְּרִיל שְׁבָחוֹת (ט) לְלִיל מְהַרְחָה אֶחָד גְּבָשָׁה שְׁלִיחָה לְחַבְּבוֹן וְיַזְּבָּא בְּיִרְאָה, אֶזְרָן מְעַקבָּא אֶצְלָה, (ט) וְאֶפְלוֹ אֶם הַשּׁוֹר נְכָסָה לְדוֹר פָּתָח תְּמִזְבֵּחַ. וְדָקָא כְּבָשְׁפִיר שְׁגָרָה תְּבִיא עַדְןָשׁוֹל, לְבַנָּן אָם גְּמַפְתָּח בְּגַיְוָן בְּיַוְדָה, (ט) וְהַפְּרִי חַדְשָׁת תְּבַבְּדִיל לְבָדָק, (ט) וְהַפְּרִי חַדְשָׁת תְּבַבְּדִיל לְבָדָק. מִין שָׁאָן לְמוֹכָר שָׂוִים זְכָה בְּגַעֲקָעָה, אֶפְרָקִים בְּגַיְוָן, אַיְוָן אֶלְאָה קְמַפְקָד אֶצְלָה מְפַלְּלָה, (ט) וְחַיְבָה מְפַלְּלָה עַל תְּלִיקָה: (ט) וְכָל דְּמַשְׁבִּיר לְבָדָק. וְאָם הַבִּתְחָדָה אֶצְלָה, (ט) וְכָל דְּמַשְׁבִּיר לְבָדָק, וְאָם בְּאַתָּה גְּדָרִים אֵין סִיכְמִים: (ט) (ט) וְאָם מְשֻׁבְּרָה וּבָרָה. תְּנִינָה שְׁאָרָה לוֹ בְּיִוְם שְׁלִשָּׁה עַשְׂרָה. וְאָם קָדָר וְהַקְּדָרָה אֶצְל הַפְּשָׁבִיר. (ט) עַל דְּמַשְׁבִּיר לְבָדָק, מִין שְׁעָל כָּל פְּנִים בְּתַחְלָת לִיל אֶרְעָה עַשְׂרָה. וְתְּרִישׁ תְּבַבְּדִיל דָּעֵר תְּבַבְּדִיל לְבָדָק, (ט) וְכָל הַשּׁוֹר בְּגַדְךָ. אָה שָׁאָן דְּבָרָה (ט) לְבָסָן לְזַור שָׂמֶשׁ עַד אֶחָר הַפְּשָׁת. וְכָתוּב קְאַחַד נְדָרִים זְאַרְחָה לְבָדָק. וְאָם דְּבָרָה וְבָרָה, (ט) וְכָל דְּמַשְׁבִּיר לְבָדָק, וְאָם בְּאַתָּה גְּדָרִים אֵין סִיכְמִים: (ט) (ט) וְאָם מְשֻׁבְּרָה וּבָרָה. תְּנִינָה שְׁאָרָה לוֹ בְּיִוְם מְלֵל מְקֻומָן הַוָּא הַתְּחִוָּת לְפִנְךְּךָ בְּגַדְךָ. (ט) וְכָל דְּמַשְׁבִּיר לְבָדָק, וְאָם בְּנֵי צִיךְּבָה עַל פִּנְךְּךָ בְּגַדְךָ. (ט) וְכָל דְּמַשְׁבִּיר עַל אֶתְר שְׁבָר עַבְר וְזַנְעָה בְּגַדְךָ בְּפִוְתָה אֶתְרָה: (ט) וְזַנְעָה הַוָּא בְּגַדְךָ. וְזַנְעָה תְּדִין אֶתְרָה. (ט) שְׁוֹאָן אֶתְרָה:

שער חצוף

(ח) מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

ב' מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ב') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ג') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ד') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ה') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ו') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ז') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ח') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ט') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(י') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ז'') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

(ט'') מוחלט שבת סיום וגולן עזרא (אילן וויליאם) וטלאן קומיסטי שפראיר אלורוביטס:

תל"ג ע"ש הטעם אבל חתמים הללו בשעה שהכניות האוצר לבור היה בדעתו לזכות בהם לאחר הפסח כשייפנה את האוצר (אם היינו מתיירין לו להנות מהן לאחר הפסח) והרי זה רומה למבער את החמץ מ' ומכוון לחזור ולזוכות בו אחר הפסח שאין זו ביעור גמור כמו מד מד' מה' שימכבר בארכ' פט"ב ונשיפ' ב') לפיכך אסנו חממים לנקות מהן לאחר הפסח:

וועלם מ' ע"ז
מו טויל
מז טוטע'ע
מה מק עיקן
מת מל' מ' שי
ית במא דברים אמרוים כשמצא חטאים מבוקעות איז אסור לו להנות מהחטאים הללו שמצוא
וכן אם ידוע לו בברור שיש בכור זה חטאים מוחמצות חימוץ גמור איז אסור לו
למכור כלום מן האוצר אפילו לגוי עד שיבזרו ממנגו החטאים המוחמצות כי אבל מן הסתם
שאין ידוע לו בברור שיש חטאים מוחמצות חימוץ גמור מותר לו ליקח חטאים מן האוצר
ולמכור אפילו לישראל ואני חושש שגם יש בתוכן חטאים מבוקעות שאף אם נתבקעו מכאן קרוב
הדבר לומר שאין זה חימוץ אלא עיפשות והפסד שכן דרך החטאים שבקריעת הבור ושבקירות
להתבקע מלחמת עיפוש והפסד ואני חמי'ן כל' וגם יש לתלות שלאחר הפטחה נחתמכו וכל ספק חמץ
שעבר עליו הפטחה מותר בהנאה כמו שתבהיר בטוי' תמן' * ולן נץ' למ' סמותל ליקח חמץ מן סגול'ר ולטמך
(קענ' פ' *) :

קענין נ' :

כ יג ישראלי שהיה דר בכיתת של גוי ורווחה ליצאת ממנה לדור בבית אחד בעיר זו או באחרת מ' (י) והגוי יכנס לביתו קודם הפסח אפילו הוא יצא בתוך ל' יום לפני

לכיתו קודם הפסח אפילו הוא יצא בתוך ל' יומ לפנ^י מיל"ג וכקמן פמ"ז: הפסח שכבר חל עליו חובת הביעור אף על פי כן אין צורך לבדוק את בית הגוי שהוא יוצאת ממנה ובאופןו יש שם ודאי חמץ הרכה אין צורך לבערו שם שהרי יוכל לקיים מצות ביעור באותו בית שידור בו בפסח שי ואביפלו אם ידור בבית אחר עם אדם אחר ואותו אדם הוא הבעה"ב ויבדק את ביתו ויבער החמצן בעצמו מכל מקום כיוון שהוא יוציאו בעה"ב יבדוק ויבער גם החמצן שנשחטש זה בביתו מיום בווא עד הפסח הרי אותו בעה"ב הוא שלוחו של זה לבודק ולבער החמצן ושלוחו של אדם כמותו והרי זה באילו בעצמו בעיר החמצן ועל החמצן שנשאר בבית הגוי אינו עבר עליו כלום אף אם יהיה מונח שם כל ימי הפסח דכוין שיצא מבית הגוי ועובד שם החמצן ולא נשלו עמו הרי נתיאש ממנו והפקירו שהרי בודאי יטלנו הגוי לעצמו ולא גורו חכמים שאין ביטול והפקיר מועיל לחמצן אלא כשהחמצן לאחר שהפקירו הוא מונח בפסח בגבול המיוحد לישראל זה בגבול המיוحد לשראליים אחרים או אביפלו בגבול המיוحد לגוי אלא שאין הגוי יודע שהפקיר יהיראל ולא יטלנו לעצמו אבל כשהחבר ידוע שהגוי יטלנו בגבולו * הרוי יי אין לך הפקיר גוזל מזה ולא גורו חכמים אבל שמה שהאדם מפקיר החמצן בפיו ובלבו זה אין מועיל כלל אם אבל כשהחמצן הוא הפקיר מלאיו כגון שהניחו ברה"ר או שהניחו בראשות המיוحدת לגוי עניין שהוא מופקר מלאיו לגוי זה בעל הרשות בהפקר גדול כזה לא גורו חכמים אם הפקיר קודם שעה ששית בערב פסח עיין סימן *

כ' בא יי' אבל אם לאחר שיוציא מבית זה דעתו לפרש ולמ' או לצאת בשירא קודם הפסח בעניין שלא ידור בבית בפסח ולא יוכל לקיים מצות תשביתו שארור מ' מabitcum יש אומרים שהוא חיין לבזוק בית הגוי שהוא יוצא ממנו ולבער החמצן ממנהו אם הוא יוצא ממנו תלתשימים ואין ישראלי אחר נכנס תחתיו לדור בבית זה שהוא יוצא ממנו אלא הגוי בעל הבית בעצמו או גוי אחר מ' (אבל אם ישראלי אחר נכנס תחתיו האחרון חייב לבדוק ולבער החמצן של ראשון כמו שיתבאר בסימן תל"ז עיין שם) אף על פי שלאחר בדיקתו יכנס הגוי לתוךו ויוניס בו חמץ כלימי הפסח אין בכך כלום שאין היישראלי מוזהר שלא יהיה חמץ בbatis הגויים בפסח ואין היישראלי בודק ומבער החמצן מבית זה שהוא יוצא ממנו אלא כדי לקיים מצות תשביתו שארור מabitcum יערבר

ייחמיר על עצמו אבל לא יותר.cn לאחרים):

כב' י' (יא) וכל זה כשהנכרי נכנס לתוכו קודם הפסח שכשנכנס הנכרי לביתו נעשה חמצו של ישראל המונח שם הפרק מאליו לנכרי זה שכשריצה ליטלו טלנו אבל אם לא יכנס לתוכו עד לאחר הפסח או עד תוך הפסח או עד שתתגיע שעיה ששית בערב פסח שאז אף אם נעשה החמצו הפרק לנכרי זהה בכנסתו לביתו אין זה מועיל דכיון שכבר הגיע שעיה ששית קודם שנעשה הפרק מאליו הרי כבר מתחייב החמצו וזה בבעיר מן העולם לגמרי ואין הפרק מועיל לו עוד כמו שיתבאר בס"י "תמייה לפיכך תחוייב היישרל לבודק בבית הנכרי שהוא יוצא ממנה אף אותן חדרים שאין צרכיון בודקה כי אם בדבריו סופרים אפילו אם ידור בכיתה בפסח בעיר זו או בעיר אחרת שאף שיוכל לקיים שם מצות תשביתו מכל מקום אם לא יבודק ומבער החמצו מבית זה שהוא יוצא ממנה יעבור עליו בפסח בכל ימצע לדבריו סופרים שהגורו שם שהאדם מבטל ומפקיד החמצו בפיו ובלבו אין מועיל כלום* : ולחמי ניקם והו יולן נזר כנימ נצט למכלת לו עאות מפרקليس לו יולן צפיען קיין לודקס גלילא צפפיע יולמו מינט גאנכי והו יולן ממן נזון לי יומ אולן חל עלי מונט מעור והס קוח ונעם נצט לדור נזר וו קפינו קוח יולן מינט הנכרי קודס נ' יוס קרי קוח קיין לודקס נקען שאו מינן נצט דודק מינן לודק טו נצט דודק צלול ייד כדי צלע יעד על סטמן זטמאס געל מילן מדמי קופיס: בג' כל שלשים יומ לפניהם טוב ליזהר ולעין בכל דבר שעושה שלא ישאר דבוק בו חמוץ באופן שלא יכול להיסרו בנקל בשיגע ערבית פסח:

תלו המשכיר בית לחברו על מי חל חובת ביעור וכו' ו' סעיפים:

⁶ א' המשביר בית לחברו נ' קודם תחילת ליל י"ד (א) וקגאו ג' השוכר באחד מהדריכים שכירות בית נקנה בו דהינו בכיסף או בשטר או בהזקה או בקניון סודר והמשביר י"ג

קונטרא אחורי

א) וקנאו בר'. קר פפק ברכ' בימ' יוקף נצ"ע וחול לו ממה שכתוב נזכר מתקנה גות וט' נ"ג היה עליו כלום מטעם דרכי ק"ל וכן מלהמי צדליך מטה וגוט בט"ז ומגן הילרכיס למ' חלקו על הפק' ע"ש מטעם דרכי קדילה לאו וכן כמג' שמון הילרכיס נמס מפרטם ומ"כ ספק יעקב' לדמי' להמןין כו' וזה מהו לדין סיון כלן מומחה כלל דעת קיילן נ"ב:

²) סעיף א': 2) פ"ב מחמץ ומצה הי"ח: 3) סק"א: 4) סק"ב:

לזכות בהם
ח) והרי זה
ד גמור במו
ושכח :

סימן עין כתה

**מבית-ישראל תוק ל' נציריכנו
תירבות הגוף, ובאמת יש שדוח
מטעם זה וצ"י ספ**

וריר אה ל' דהכוונה כן הוא,
יהודי נכנס בהבetta
בדיקה, אבל כשיכנס בו בפסח,
שם חמוץ של ישראל, ע"ג ז'
שהניזחה שם, מ"מ חל עליו ה-
בית זו, שהרי כל חמץ אין
בפסח, ועכ"ז צוותה תורה בלבד
בכל יראה, ואם כן הכא נמי
בכל ראה, מכל מקום לא קיים
חמצוץ, שוגם בהגיע שעיה ואשונו
חמצוץ, ובשלמא אם היה נכנס
השני מקים מצות בדיקה על

תלון המשביר ביו

א. המשכיר בית לחבירו ולайлך, ככלומר י' י"ג וכבר קנה השוכר באחד שכירותן קרע נקנה בהם, ב' חזקה או קניין סודר, וכבר י' הבית אך המפתחות של הנ והשוכר לא נכנס לתוך הבית ליל י"ד, שאו קיבל המפתחות, המשכיר לבדוק, כיון שהחוב שביטלו ולא עبور בכל ירא יהיה כלל בהבית כל ימי הפסוד השוכר, מ"מ מדהיו המפתחות ליל י"ד וגם החמצן שלו, ז' חבדיקה ולא נפקע ממנו בהכו אפללו באורה לילה, והביטוי לאגבי' (פ"ה), וגם השוכר צרי ממילא מבטול חמוץ ג'ב'. אבל מבעוד יומם להשוכר, על השוג

ח'ימוץ, והמחומצים היה מקודם, וזה שהתחי אפיקו בחמן ידוע ע"ג דבחמן ידוע וודאי אסור, זהה לכתבה, אבל בדייבער אין חש דהוה כمفולט [מג"ל פק"ע]. ויש מי שאומר דגם לכתבה מותר אפיקו בחמן ידוע מטעמא דمفולט, ומטעמא דקודם לי לא אייפת לנו, ובכהיע הזמן יבטל נפק יעקב פק"ט, וכן לא יתירא הייאן, ומירושלמי מבואר להריא דבחמן ידוע צריין לעבר גם קודם לי יומן כמ"ש בסעיף ה':

ב' פ' שמניה חטאים טובים בכור נקייה ואין
שם חשש חמוץ, ואח"כ מצד הלייחות
זהחמצאו קצת חטאים, א"צ לעבר אפיקלו נעשה
תורן ליעי, דכיון דבשעה שהניהם לא היה שם
חמצז, אח"כ כשנתחמץ הוה לנפלה עלי' מפולח
ההורה כمبرוער, וכ"ש כשייש ספק אם נתחמצן,
אין לך אדם שייפנה בורו מג"ט ספס פער:

ג כתבו רבותינו בעלי השו"ע בסעיף ג' → ישראל היוצא מבית אינו יהודי תוקן שלשים יומם ונכנס לבית אחר בעיר זו או הוולך לעיר אחרת, אינו צריך לעבור בית האינו היהודי, שהריקיימים מצות ביעור באותו בית אחר, אבל אם הוא מפרש או יוצא בשידרא ולא יכנס בפסח בבית, יש מי שאומר שחיל עליון חובת הביעור כיוון שהוא תוקן ל' יום וצරיך לעבור בית האינו היהודי שיז怯א ממנו כדי לקיים מצות ביעור ע"פ שהאינו היהודי יכנס לבית בפסח, וו"א שאינו צריך בשים נס בו האינו היהודי. עכ"ל. ולכארה דעה ראשונה תמורה דעתו בדיקה הוי חובת הגוף, והא דתוקן ל' חל עליון חובת הבדיקה זהו כewish לו מה לבדוק, אבל בכחאי גורנו שהאינו היהודי נכנס בהabit ווחמץ שנשאר שם תשרד אצל האינו היהודי, על מה צריך היהראל בדיקה, ועוד דאי' ב' גם היוצא

לדרך ודעתו להזור קודם הפסח [ג'י], וזה שאמרו בגמרא [אס] דעתך עתידתו לפנותו חיב לבדוק, זהו בדעתו לפנותו בתורה הפסח:

ט זוזו בסתם בדיקה, אבל אם יש שם חמץ ידוע בכל עניין מחויב לבעורו^ו [מג"ה סק"ג], ולא דמי לחמצ שנפלה עליו מפולה דזהה כمبرוער, זהזו בגפה, ולא במניח עליו בידים כהן דאוור, זהזו כמטמן לכתוליה. וכבר חתנו רכל עניין יוצא לדרך לא מיירי בחמצ ידוע, ורק לדעת הרומב"ס חדשנו דמיירי בחמצ ידוע כמ"ש בסעיף ה', [וממיאמי על סמג"ה לכטן כמה דלן מיירי נממן ידוע וכסק"ה פיזול לירך כמה לממייני נלמן ידוע, וכלי גנמרלו מדמה יוון לנוין]
לעשרה בימיו חוג' ע"א, ו"ג"ע:

וּכְתָב רַבִּינוּ הַרְמָ"א דָאֹצֵר חֲטִים שִׁשׁ חֲטִים
מְחוּמָצִים בְּקָרְקָעִית הַבּוֹר, אָם נָעֲשָׂה
הָאֹצֵר שֶׁלְשִׁים יוֹם קָדוֹם הַפֵּסַח, אַיִן זָקוֹן
לַבָּעֵר אֶלָּא מִבְטָלוֹ בְּלָבוֹ וְדָיו, וְמֵיהִו לְאַחֲרֵי
פֵּסַח כִּשְׁמְפֹנָה הָאֹצֵר, אָסַר לְהַנּוֹת מְאוֹתָם
חֲטִים, וְאָם אֵין שֵׁם חָמֵץ יָדוּעַ אֶלָּא סְפָק, מָוֹתָם
לְמַכּוֹר הָאֹצֵר כֶּךְ בְּיַיחִיד. עֲכָל". וַיְשַׁחַולֵק
עַלְיוֹן, וּבְחַמֵּץ יָדוּעַ הַרִּי נַחֲבָר דְּבָכָל עֲנֵינֵין
חַיָּיב לְבָדֹק [ע"ז פְּקַדְלָא], וְעוֹד דְּבָדִין זֶה שֵׁישׁ
חַשְׁשָׁ חִימָזֵין בְּזֵה הָאֹצֵר עַצְמוֹן, אַיִן חִילּוֹק בֵּין
תוֹךְ לְקָדוֹם לֵי, דְּדוֹקָא כְּשַׁבָּהָאֹצֵר עַצְמוֹ לֹא
שִׁיךְ בְּרוּ חִימָזֵן, אֶלָּא וְחַשְׁשָׁ חִימָזֵן הוּא מִמָּה
שָׁהִיא מִקּוֹדֵם תְּחִתְהָ הָאֹצֵר, בְּזֵה שִׁיךְ לְחַלְקָה
מְשׁוּם דְּהָוָה כְּחָמֵץ שְׁנֵפֶלה עַלְיוֹן מְפֻולָּת דְּהָוָה
כְּמַבּוֹעַר, וְלֹכַן קָדוֹם לֵי יוֹם אַיִן זָקוֹן לַבָּעֵר,
אָבֵל אָם בְּהָאֹצֵר גּוֹפָה יְשֵׁשׁ חִימָזֵן, מָה לֵי
תוֹךְ לְקָדוֹם לֵי וְמָה לֵי קָדוֹם לְזַקְנָתָן.

יא והנה אין הוכחה מרביתו הרמ"א דכונתו שיש באוצר הזה חישח חימוץ, דא"כ בזודאי אין חילוק בין תוך ל' לקודם ל', אלא ממייר במכניס חתימים טוביים שאין בהם חישח

פרקיו משונה ברורה

הזה במשנ'ב (קמ"ז): וכותב בגמ"א דבמהין ידו עץ רק בעבד מתחילה, ויש מקילין אפילו בחמן ידו ונכ"ל בסק"ה. וכן ובשנה צ' (קמ"ט): וכותב מג"א ואיפילו למאן גנסבור לנ' בכינוי אסור איפילו קודם ל' הא דעתשה כבר האוצר אzo

۱۳۸۱

מִקְנָתֵךְ אֶלְעָזָר

היה האינו יהודי נכנס קודם הפטח, היה חל על החמצז הזה שם של האינו יהודי, אבל כשהגננס בפתח צרייך הוא לבודוק, אבל כשייש לו מקום אחר לבודוק,תו לא חיישין לזה מפני שנחבטל שמו של היישראל מהחמצז הזה כשייש לו בית אחר וחמצז אחר. ודבר פשטו הוא שם לא יכנס שום ארט בהבית, שחייב לבער אם הוא תוך ל' יומן' [מנגן ספידי']:

טו נכוון הוא שככל ל' יום קודם הפסח, כשייעשה דבר ישגיח שלא ישאר שם חמץ דבוק שהייה קשה להסידרן, או חמץ טמון בגומא, ולכן מי שמעיין בספר בעת האכילה, נכון שמספרים אילך עיין שלא ישאר בו משבחו חמץ כדי שלא מצאנו בפסח, וכן כל קויאצא בזה עלי מג"ל אט ו[מ"ק]:

תלו המשכיר בית לחברו על מי חל חובת הבדיקה ובו ז' סעיפים:

ב' וכ' ואף שאין החמץ שלו, מ"מ המשכיר כשיצא
בכבודאי הפקידון, ומילא דהוה כחמצ' של השוכר
לבטו, וזהו שskinנה הבית, אבל אם עדין
לא קנה לא מהני מה שהמפתח בידו, וחל החיבור
על המשכיר, דוחו כמו שהפקיד מפתחו ביד
אחר, דחויב על המפקיד ולא על הנפקיד^{א"}. וכך מביא
המשגנ' סק"ג דבמפרט קמפתה שאל שטונר לזרוק ומגען
ב' כ' ומ"מ גס ומתקלע לזרין נבען, וכמ"כ סקן מסען צמוך
ה. ד"ה פ' ולוין קוס פוכמה ממוק' כמו סקמן האק יעכן
הפקיד^{ב"} וגם מקורו הייט (פוליטו) קק"ג בתקאה, דמיון מסען
ב' כ' ונעטף כל האוכלה, וזה צגמלת ד'. חומר דממייח
דיליהה טו' כל קמפליל ע"ט שטהלן, וכן קטה כל' דוש
סומומל צגמלת מ' דילמם על האוכלה נבדוק לדיקטום גרטומיא
קקל', סכל פילוטו ונקה סקמן ממעס זה כיון שאמסכילד
הפקידי והוא נמללה נציגה נמללה נכל מה ציט' צה, וחאו
כונומ רצ"ע' כ' וקף צלחן עס' סקמן צלו' ווועלן חנו' רולא
לטנות ג', מ"מ מカリ מלו' צליך וועצעל צעל ליילך וכן סקן
השכרי יוקטע (ד"ה סכ' כשי מילוי) ע"ט, וחון' וו ענן למלה

פְּסָכִי מַ

בלבד. קודם התחלת י"ד חל הובת הבדיקה על השוכר, ויש מאחרונים שכתבו שנכון להחמיר בשנייהם וא"כ חיוב בדיקה בובה על השוכר והמשכיר והפר"ח כתוב עייר כדעה רואנאנית. (ז) במשג'ב (פ"ט): ומ"מ המשכיר יכול ג"כ

[ח] במשנ'ב (קקד'ג): עין בח' דאפיילו אם אין נכנס בו גם כן אינו מהיב, ולדרינה וכו' נראהadam נכנס בו הנכרי יש להכל

[א] במשנה (בב"ב) כתוב הדבר ההפוך, וכך דבמיס'ין בפתח

כ' מג. ומכל מקום אין לאדם למכור את כל ביתו לנכרי, כדי שלא להפקיע עצמו ממצות בדיקה למגרי, אלא ישיר לפל-הפחות חדר אחד אשר ימכרנו אלא יבדקנו עם הארוןות שבו בליל י"ד בברכה.

ובביאור דבריו נראה שאין כוונתו שע"י מכירה לנכרי מתקיים תשビתו דאוריתא ממש דהינו איבוד מן העולם, דע"י היטב בפרק ז הע' נ דרעת רוח'ם המכירה לא חשיב השבתה, וכמו שסתם במ"ב תמי"ה סקי' בשם האחוריים שהמכור חמוץ לנכרי נבן שישיר לעצמו כוית לשרפפו כדי לקיים תשビתו, אלא כוונת הבן עולם לחובת הביעור מרוכנן שהעריכו להוציאו החמן מושתו למקום הפקר לפני שעת האיסור אע"פ שכבר ביטל, ובזה ס"ל להבנין עולם דכים דסגי להשליך החמן למקום הפקר ביום י"ד ה"ה כמשמעותו כל ביתו עם החמן שבו לנכרי ביום י"ד שפיר טגי, ודוקא כשהמכור או משכיר ביתו לישראל וראי לא הוועיל כלל שהריהו כמו שמוסיא חמוץ מביתו ומשליך לביתו ישראל ודודאי לא טגי, שמטרת חכמים היא שלא ישאר חמץ בשום בית בישראל, אבל בשמשליך חמוץ לביתו של נכרי וואי טגי וממילא ה"ה כמשמעותו כל ביתו לנכרי, ודוק כי סברא ברורה היא.

ומען זה הוא סברת החת"ס (בשות' סי' קל"א) "ראע"ג דהמשכير ביתו לישראל משחל י"ד על המשכير לבדוק, התם חיבור בדיקה על החדר עכ"פ שהרי טופו שויי ביד ישראל, וכיון שהחדר צריך בדיקה עכ"פ ובזמן הבדיקה שהוא אוור ל"יד עודנו בידי המשכיר על-כן החיבר על המשכיר להוציא הבית מהחוב בדיקה וכו', ואין זו צריכה לפנים כלל, וביאור סברתו דכל מה שתקנו שתחילה ליל י"ד גורם החוב אויז אלא בבית שיהי במשך הפסח ביד ישראל, שבבית בו רצון חכמים שיבדק ובכח' קבעו שמי שהבית שלו בתחילה י"ד עליו יהול החוב, אבל כל שבמשך כל ומן האיסור (זהינו משעה ששית של יום י"ד עד אה"פ) היה הבית בידי נכרי הלא אין שום צורך שבית זה יברך ומה לו שתחילה י"ד עדין ה"י בידי ישראל, וזה סברא אלימטה דתחילה י"ד גורם חוב רק אם בפסח היה הבית בידי ישראל שיש צורך בבדיקה אבל בשאן שום צורך שי"ה בדוק בפסח אין תחילת י"ד גורם כלל. אלא שהתנה החת"ס שם מוכר ביתו ישיר לעצמו שאר חזורים לבדקם ולא ימכור כל הבית לנכרי להיפטר מבדיקה, והוא מטעם שלא יפקיע אדם עצמו ממצות בדיקה למגרי, וכמשמעות מקורה להלן הע' הבאה, עי"ש.

ואף שבמ"ב שם סימן "ומ"מ אף דאין למחות בידי המקיים, המוכר ביום י"ג שפיר עדיף טפי", ומובואר שחשש לתחילה להמחמיר למכור ביום י"ג, מ"מ כיון שמן החוו"א הקיל בהה (כן העיר בס' ארחות רבנו פסח אותן כו), וגם נתבאר שסבירות המקילים בරורים וחזקים, וגם בא"א כתוב שכן המנהג פשוט והובא במ"ב, הלך כתובנו שהמקיל למכור או להשביר לנכרי רק ביום י"ד ועל סמך זה אינו ברוק בליל י"ד יש לו על מה לטסמן ברוחות.

כ' קבא שות' חת"ס אורח סי' קל"א והובא בקצרה במ"ב תל"ז סקל"ב שאין לאדם להפקיע עצמו ממצות בדיקה, ומכוון הוא מהמבואר בשו"ע תל"ז סע' ג שהדר בבית נכרי וירא שם בתוך שלשים לפסח ואינו נכנס לבית אחר (שוויצא לדורך) לצורך הבית ויא דהינו אפי' בשגוי יכנס שם חמץ בפסח, והטעם כדי שלא יהיה מושלל מקioms מצות בדיקה [וכrangleן פ"ט סע' בא והע' מד עי"ש], וזה העניינו שלא ימכור כל ביתו ויפקיע עצמו מביקלה למגרי, אבל כל שישיר לעצמו מקום לבדוק שפיר דמי לפטור עצמו מביקת שאר החדרים שנוכרים לנכרי ביום י"ד, [ועי' היטב פ"ט הע' מד ד"ה והנה]. וזה כמשמעותו ביום י"ג יש לו לשירות חדר אחד לבקרו, שהרי מקורו של החת"ס הוא משוע"ת תל"ז ס"ג שבכל שהוא בתוך שלשים לא יפקיע עצמו מביקלה בnal, ומ"מ משמע לכארו במ"ב שכמוכר ביום י"ד יש יותר חיבר לשירות.

ט ו ה ק ר א ת א ג ר ז א כ

גָּדוֹלָה לְחַיִּים גָּדוֹלָה

פרק ג - דיני ח
ע"ז לפטור או שטח חדר הינו מפирורים ביוון מפирורים. וזה הקruk וכברען אמנים הגומו וכן ארון צינן חיבטים בדיקה ואפשר ל זכויותיו שיש אמנים הגג והם בפטש, וזה לאו להשכירות

כ"י אשפה שא מה. חמץ ה-

קו נתבאר לעיל ורק לח"ס לא מלחתיות, אף וא קבי ונראה דמקו חלקה, מותר לכشبוקם גליין או שיש שם א/or דשאיכות הבדיקה במקום חלק מתה קכח עיי' להלן כי דלהיכנס שם מב Lager) שירין לה כחדר מדרגות - בהסבירה למנוע קבט שדבר הניתן שהקונה אותו י למכור לנכרי אל המשך כל תקופר

היווצה מכיתו על כל דפקח כיצד יעשה

כ' לפיך מי שיוציא מביתו למקום אחר לכל ימי הפסקה, בידיו למכור או להשכיר את ביתו לנכרי להימטר מבדיקה, אך ישירות לביל-הפחות חדר אחד שלא ימכרנו אלא ורק בו מצות בדיקה, ופרט בכתב שמוכר את ביתו ואת כל אשר בו חוץ מhydr פלוני, ובכתב לנכרי היכן יוכל להציג את מפתח הביתככ, ויבדק אותו חדר והארונות והחפצים שבו בליל י"ד בברכה; ואם נושא מביתו לפניוليل י"ד יבדוק בלילה האחרון שלפני יציאתו חדר זה בלבד ברכה, ובאותן זה נכון גם שבמקום שיימצא שם בליל י"ד ישכור מבעל-הבית חדר אחד בביתיו לפניוليل י"ד וישמע הברכה מפני בעל-הבית ויבדק החדר ששברקכי. ס

חצרות, חדרי מדרגות וಗגות ו"מקלטיים" משותפים

מד. חצר השותפים שיש שם חמץ נחשב רשותו של כל שותף והחיזוב מוטל על כל אחד מהם לבער החמצן ממש, ואפילו אם ביטלו החמצן עדין חיבטים בכיבור מדרבנן כי".

לפייך בחדרי מדרגות וחצרות משותפים, וכן בגגות ו"מקלטיים" משותפים שימושים בהם במשך השנה באופן שיש שם חשש חמץ, חייב כל שותף לבדוק ולבער את החמצן שביהם, שהרי יש לו בעלות זכויות-השימוש במקומות אלו כה.

ולמעשה, אם שותפים ומבעליים היבט את חדר המדרגות והחצר, יש לסמן ואפשר דבר מן הבדיקה ממש כישו או בית יש להיזהר טפי שלא להפקיע עצמו מהמצווה. ס

כב כדהלן פ"ח הע' בג.

כג עפי' שו"ע תל"ז סע"י א שככל שיוציא תוך שלשים יום לפסק וזוקק לבדוק אבל לא יברך כל שבודק לפני ליל י"ד במש"כ הרמ"א שם, וכיון רוחין שהמצויה מוטלת עליו הרי גם אם בא לפטור עצמו מבדיקה עיי' מכירת הבית לנכרי יש לו לשער חדר אחד שלא ימכרנו אלא בדקנו כדי שלא להפקיע עצמו מהמצויה כנ"ל בהע' קבא ויבדקנו בלילה האחרון לפני יציאתו בלבד ברכחה, וביליל י"ד כדי שתהרי' לו בדיקה בברכה שכן ישכור חדר אחר מעבה"ב לפני כניסה ליל י"ד ויתחייב לבדוק, אך מאחר שיש לפkapק אם מהני שכירות כזו שניכרת שהוא הערמה להתחייב ברכחה הרי כדי שלא להיבנס לחשש ברכחה לבטלה ישמע הברכה מפני בעה"ב ואו יברוק החדר ששכר. עיי' בארוכה כל הפרטים בדבריו היווצה להלן פ"ט טעיפים טו-ב.

כבד דעת כל הפוסקים ולא כהב"ח שמקיל בחדר השותפים, עיי' מ"ב תל"ג סק"ח ושהע"צ שם. כתה ואף חצרות וחודי מדרגות הפתוחים ואינם משתמשים חייבין בדיקה כנ"ל הע' פט. ואם חלק מחדר המדרגות פרוץ ופתחו לגמרי לעופות, אין חיב בדיקה אלא בחרום וסדרים שיש שם אבל בשטח הגליין יש לסמן על עופות שאכלו החמצן מבואר בשו"ע תל"ג סע"ג.

סימן ז'

חייב בדיקה ליווצאים מביתם תוך ל' יום

אחר כלל שע"פ שגורו נכנס בבית וזכה בהחמצ
שחייב לבדוק תוך ל' כהרabi"ה ס"ס תל"ז.

ואף הלבוש מלכות חי אדם ומשנ"ב הביאו את
שתי הדיעות ולא הכריעו בינם.

וכ"נ שהחמירו פוסקי זמננו. עיין בתשובות
והנהגות ח"ב סימן ז' וא"א שכתב בס"ג:
הנוסף לפסח לקרובים או למלוון, ומוסר דירתו
להרב למכור כדי שיפטר בזה מדיקת חמץ, כיוון
שהרב מוכר רק למחורת, והדירה עוד שלו בשעת
חובת בדיקה, צריך להשאיר עכ"פ חדר אחד
בديرתו שלא ימכרנו לכררי, שיתחייב בבדיקה חמץ
ויקיים המצווה בחדר זה או שייכור כל דירתו אבל
ישכור בקנין כמו בסוף איזה חדר או פינה מיוחדת
במוקם שיבוא לפסח, שייהיה שלו כבר לפני
התחלת ליל י"ג שהוא זמן הבדיקה, וישלח
шибדקו כמה עברו ואו די שמקיים בזה המצווה,
ובידתו פטור כיון שעומד למכור לנכרי וכו'.

ולכן הסכים מרן הקה"י בהערכתו שם. אך יש
להסתפק בכוונת המחבר שם: "כיון שהרב
מוכר רק למחורת והדירה עוד שלו בשעת חובת
בדיקות" האם, אם ימכור לפנ"כ יוכל להפיקע את
עצמם מחובת בדיקה).

ריעוין בש"ת שבט הלוי ח"ד סימן מ"ד שנראה
ג"כ שנוטה להחמיר כראבי"ה ואף הוכחה
כברותיה. אך משיג על השכירות של התשובה"ג
דאיינו אלא הערמה ואולם תמייחני עליה דהא
הערמה שRIA בדין דרבנן, וכן מלבד לבדיקה
הרייה מבטלו ואיןו אלא דרבנן.

וב"כ בהלכות חג חג עמי ק"ד: והמנוגע עכ"פ
לשעיר לו בקנין בית שמთארה שם חדר
אחד, ורצוishi היה החדר שמתארה בו בפסח, ואז
יכול לברך על הבוריקה ואם בודק החדר אחד ישמע
מבעה"ב הברכה ומקיים בו מצות בדיקה ובעור
בגופו עכ"ל. וכן נקט סידור פסח כהכלתו פי"ב
עיי"ש בחערה 32.

← 7 שאלה: זוגות הנוטעים מביתם להוריהם לפסח
ויווצאים מביתם קודםليل י"ד היאך
קיימו מצות בדיקה.

ענף א

מחליקת הראשונים והכרעת פוסקי זמננו
תשובה: כידוע, נחלקו בזה הרabi"ה והתורה
והובאו דבריהם בסימן תל"ו ס"ג
וח"ל המחבר שם: ישראל היוצא מבית א"י תוך
שלושים יום. אם הוא יוצא בשירא ולא נכנס
בפסח בבית יש מי שאומר שהל עליו חובת הביעור
כיון שהוא תוך ל' יום וצריך לעבר בית הא"י שהוא
יצא ממנו כדי לקיים מצות בעור [עכ"פ שהא"י
יכנס לבית בפסח וו"א שאינו צריך כשנכנס בו
הא"י] ע"כ.

הרי שמחבר סתום לדינא כראבי"ה דהרי זה מצוה
שבגופו וצורך לבדוק המקום שיוציא ממש.
ואולם הרמ"א מביא את דעת הטור שא"צ. אך
לכוארה י"ל ממה שבאර הרמ"א את דעת המחבר
כסתמא וكمיתא אה"כ את לשון הטור כי"א שמא
י"ל דעתיתו כסתמא שהוא הרabi"ה.

ובאמת כן פסק היב"ח בסוח"ס: ולענין הלכה
נראין דברי הרabi"ה עיקר דחכמים
השו מדרותיהם ובכלל עניין חייב לעבר מאחר שהל
עליו חובת ביעור.

ולכן נראה נתית הגר"א בバイורו מדהקsha על
דעת הטור: וצ"ע לסברא זו, דאף אם לא
יכנס מכל מקום הפקיר חמוץ קודם אישורו
בפלטיא, וא"צ לברוק כלל ומותר אף לאחר פסח
באכילה. (ולא הבנתי לשעה"צ ס"ק ל"א בדעת
הטור שכתב: וכ"מ מהגר"א שמצדד כן לדינא
דהגר"א אליבא דהטור שאף הפקר בעלמא סגי
ליה, זה הטור ודאי דלא ס"ל כן). ובעקבות היב"ח בן
פסק הא"ד.

ולכן סתום החתום סופר כמילתא דפשיטה בא"ח
סימן קל"א שהיוצא מהבית ואינו נכנס לבית

גלו סקא יפה, בידו ליכנס לבית וליטלו, משא"כ כשהבר נכנס נקרי בבית, אז מופקר ממילא, ודילמא כבר בא החמן לידי הנקרי ויעו' לשון הטור עכ"ל.

וכן מכירע המחצית השקל בס"ק י"ז: ולפע"ד דמה שהפקירו לחוד לא מהני, שלא עדיף מביטול דמדין הפקר נגעו בה ואפ"ל כי אמר רבן דלא מהני ובע"ג גם בדיקה, וה"ה דהפקר לא מהני. ואע"ג דעתם הבדיקה שלא יבוא לאכלו בפסח... והכא לא שיך שביאו לאכלו דהא לא יכנס לבית זה בפסח, מ"מआ כתבו התוס' שם (דף ב' ע"א ד"ה אור) שלא פלוג אפיקו בדברים, שלא היה ראוי לגוזר שהוא יבוא לאכילה חיב לבודק ע"ש ומה"ט ה"ה הכא דהפקר לא מהני, והיה צריך גם בדיקה ולחפש אחר כל חמץ שימצא. ולכן בעין שיכנס בו גוי ויזכה בחמן שבבית, דודאי מהני דאטו אי בדק ונתן כל החמן שמצא לגוי מי לא יצא ידי חותמת ביעור, וה"ה קשוצה גוי בכל החמן שבבית שהוא הפקירו סגי בזה (עיי"ש שכן מפרש בדעת המג"א).

ויש להוסיף על זה את דעת הגראי' בסעיף כ"א שכחוב: ולענין הלכה יש להקל בסבירות האחרונה ומיש רשותה להחמיר יהמיר על עצמו אבל לא יותר וכן לאחרים.

וכ"פ העורך השולחן בסעיף י"ד: ויראה לי דהכוונה כן הוא דודאי אם הא"י נכנס בהבית קודם הפסח א"צ בדיקה אבל כשיכנס בו בפסח ועד הפסח נמצא שם חמוץ של ישראל ע"ג דזהו הפקר כיוון שהנicha שם מ"מ חל עליו חותמת הבדיקה על בית זו (ונלען"ד שזהו גם כוונת המשנ"ב בהכרעתו). ויש להוסיף על זה את דעת הבנין עולם (שאליו שולח המשנ"ב לענין חייב בדיקה במקום הנזכר ב"י"ד ביום לגוי) בסימן כ': דחכמים לא תיקנו בדיקה כלל בלבד י"ד אלא בחמן שהיא נשאר ברשותו ובין לטעם של' הטור שעיקר הבדיקה הוא דרכנן שחוששו מחמת שאדם רגיל בו בכל השנה יבוא לאוכלו ודאי דעתם זה לא שיך אלא באמ הוא דר באותו בית בפסח ואו שפיר יש לחוש שהוא יאכלנו משא"כ אם יוצא מן הבית למזרי ונכנס בו א"י ומוכר לו הבית וכל אשר בו ודאי שלא שיך טעם זה. אם מוכרו לא"י לפחות שלא יהיה בר חיובא בזה עצמו מקיים תשביתו

וראיתתי מבאים עזה למנות את הרוב כשליח לבודוק את החמן ואיהו ימכור לגוי. והדברים לענ"ד מרפסים איגרא, דהרי דבר שאיהו לא מצי לייעביד הרי שלוחו גרע מיניה. והיינו دائ נקטין שהבעה"ב אם ימכור לגוי הרי סוכ"ס המצוה שבגופו (לרabi"ה) לא יצא, וא"כ אף כשהמנה שליח לבודוק את החמן והשליח ימכור נתקיים המצוה שבגופו. וייעון בנהר שלום שבכתב בס"ס תל"ז: דודאי בחמן שישAIR בבית הגוי אף אם לא יבערנו אינו עובר עליו דהא אינו שלו אלא דמ"מ אינו מקיים בו זהה מצות השבתה כדאמרן הילכך כל היכא דיקים מצות השבתה בחמן אחר לל"ב ואם לא יקיים אחר מוכראה שיחזר לקים בחמן זהה מצות השבתתו בחמן אחר מחויב לבודוק קיים מצות השבתה בחמן אחר מחויב לבודק ולבער שלא ישאר החמן ברשותו. (ובודומה כ"ג בהגחות רעך"א בסימן ת"מ במג"א ס"ק א' שלא מקיים מצות השבתה ע"י הנתינה לגוי).

ענף ב

הכרעת המשנ"ב ושאר אחרונים כתור ואולם לאחר כל זה נתעוררתי שלשון המשנ"ב נראה להיפך מזה זו"ל בס"ק ל"ב: ולדינא יש דעתות בין האחרונים אי כדעת המחבר או כי"א שהובא ברמ"א ונראהadam נכנס בו הנקרי יש להקל לכואורה וזה דברי הרמ"א בדעת הטור, וא"הامي כתוב רישא שיש דעתות באחרונים דמשמע מזה שאינו בא להכريع. ועוד צ"ב במא תיקן זה שהנקרי נכנס והרי סוכ"ס את תקנת חז"ל של מצוה שבגופו לא קיים בזה.

ושוב עיני בדרכי האחרונים ונלען"ד כמילתא דPsiṭṭāה שהכריעו כדעת הטור. זהה לשון הפרי חדש: ומכל מקום לענין הלכה העיקיר כמו שתכתב ההגהה בשם יש אומרים והוא סברת הטור שכיוון שנכנס הגוי בabitו מה בכך אם חל עליו חותמת ביעור, הרי הנתית החמן בabitו של גוי והויל כמו שתנתנו לו במתנה, וביעור החמן הוא ליתנו לגוי או להשליכו לכלבים. עכ"ל.

ובדומה כ"ג בהגחות בגר"ב פרענקל דכתוב: אבל פשוט דכל זמן שאין הנקרי נכנס לבית לא הו הפקר, adam יזכיר ישראלי שהניא

ונמצא המכרים כדעת הטור: הפרישה מהרלב"ח, ט"ז, הג"ב פרנקל, מחזה"ש, פר"ח, גרא", בנין עולם, דברי נחמה, מגן אלף, משנ"ב וערוה"ש. וכל זה בגין דרבנן של בדיקת חמץ וספק האם גזרו על הגברא גם כשלא יהיה לו מקום. ועל כן נלענ"ד פשוט דכשיכור את החמצ שביבתו לגוי ה"ז מתנה גמורה, ואין עליו חיוב בדיקה בכית שיתארה שם בפסח (בפרט שלוב המקומות כבר ברוקים לגמרי, ואין בידו להחזיקו כבודך).

ל

וביעור וכו' נסמן אדרבי הטור שבנידונו בדוחית המגן אף להשגת הב"י רמ"מ חל עליו מתקנת חכמים לבודוק תוך שלושים. וכבר כתוב עליו בס' מגן אלף דין זו טענה, שהחכמים לא תקנו לבדוק רק כשישiar החמצ ברשותו בפסח אבל אם מכר כל החמצ אין עליו חיוב כלל וכו' עיי"ש.

וכ"כ בשות' דברי נחמה או"ח סי' ל"ה: כיוון דעתן המכירה בין אותו החמצ היודע ובין אותו שאינו ידוע שבחוורים הנ"ל הרי הוא עניין ביעור ובזה הרי לא תיקנו כלום.

סימן ח

בדין משכיר ושוכר - מקח טעות וריעותא בבדיקה

הסוגיא בהתנה השוכר ואפ"יה לא هو מקח טעות דאמרין דין זה קפירה גמירה הוואיל והוא מלחה מצווה ולבסוף ממשם לו ע"ש. שוב מצאי במקור חיים שתכתב בפשטות דהעיקר לדינה כפר"ח דאם התנה תנאי גמור הווי ביטול מקח. וע"כ צ"ע לדינה. עכ"ד הבהיה".

ונמצא בהתנה בפירוש דס"ל לפרי חדש ומוקוד חיים כמהר"ס חלאוה ורשב"א דהוי מקח טעות.

וכ"כ בהדיא המאיiri: שהם מפרשין שלא התנה בן אלא שודך השבת שכירותו אמר לו בן שבודוק הוא ולא דרך תנאי עכ"ל. הא דרך תנאי ודאי דמקרי מקח טעות (אך צריך לברור מהו בוגדר תנאי - אםמצוין בחוזה, או דיני תנאי כפוף וכדומה). ופליגי עליהם הריטב"א בפירוש דעת הרמב"ן (וכן הוא פשטות דעת הרמב"ן) דאף בהתנה בפירושינו אינו אלא חייב מעות ותו לא, דסוכ"ס לא מקרי מום בגוף המקח. וכן ראייתי ברבינוدور דונטה כדעת הריטב"א שאף אם אמר לו בלשון תנאי פשוט אבייל לא הווי מקח טעות, שאם הוא צריך לעשות בבית זה טווח-של-מצויה אינו בעיניו כדי שמצויה בה מום. וכן נראה ביחס הרא"ש שכתב: ונ"ל דאפיקלו בי"ד איירי והתנה עמו משום דלא בעי' למיקם עימיה בדינה,

שאלת: אדם שכר דירה לפסה והותנה מרأس שתהיה כבר נקייה לפסה, וכשהגעינו ער"פacha צ' לדירה מצא עוגת חמץ בתוך המקור. 1) האם יכולטעון מקח טעות. 2) האם במא שחותנה שהיא נקי לפסה כולל שהדרירה תהיה בדוקה. 3) והאם עוגה אחת במקור מהויה ריעותא על כל הבית.

תשובה: פסק המחבר בסימן תל"ז ס"ג: המשכير בית לחבירו בחוקת בדוק ונמצא שאינו בדוק על השוכר לבודוק ואינו מקח טעות ואפיקלו במקום שבודקים לשוכר שהרי מצואה הוא עשויה: הגה וויא' לצריך להחזיר לו שכר הבדיקה הוואיל והתנה בהדייא שיהיה בדוק. ועיי"ש בביואר הלכה ר"ה וויא' לצריך להחזיר וכו'. עיין בפר"ח שתכתב דהמחבר וגם הג"ה לא מيري כי"א בסתם או שאמר המשכיר שהוא בדוק והשוכר שתק אבל אם התנה השוכר עמו בהדייא ע"מ שיהיא בדוק הווי בטול מקח לכ"ע ומה שתכתב בהג"ה שהוא מדברי הרה"מ בשם הרמב"ן הוואיל והתנה עמו להדייא לאו דוקא קאמיר אלא ר"ל שהמשכיר אמר שהוא בדוק ומסתמא גם דעת השוכר היה באופן זה לשוכר והנה כיוון זהה לחדרשי מהר"ם חלאוה (שהיא מתלמידי הרשב"א), שכתוב בהדייא בדברינו. אכן בפירוש דברי הרמב"ן שהעתיק הרה"מ ראייתי בחיזושים הריטב"א שהרמב"ן מפרש